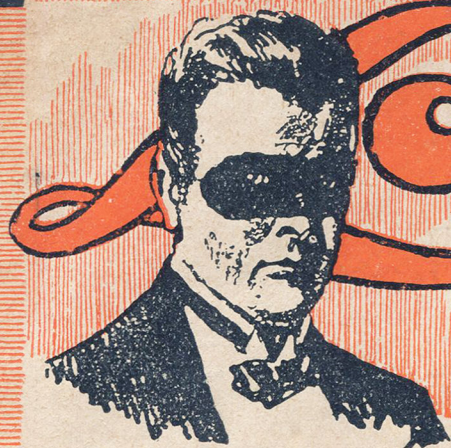

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

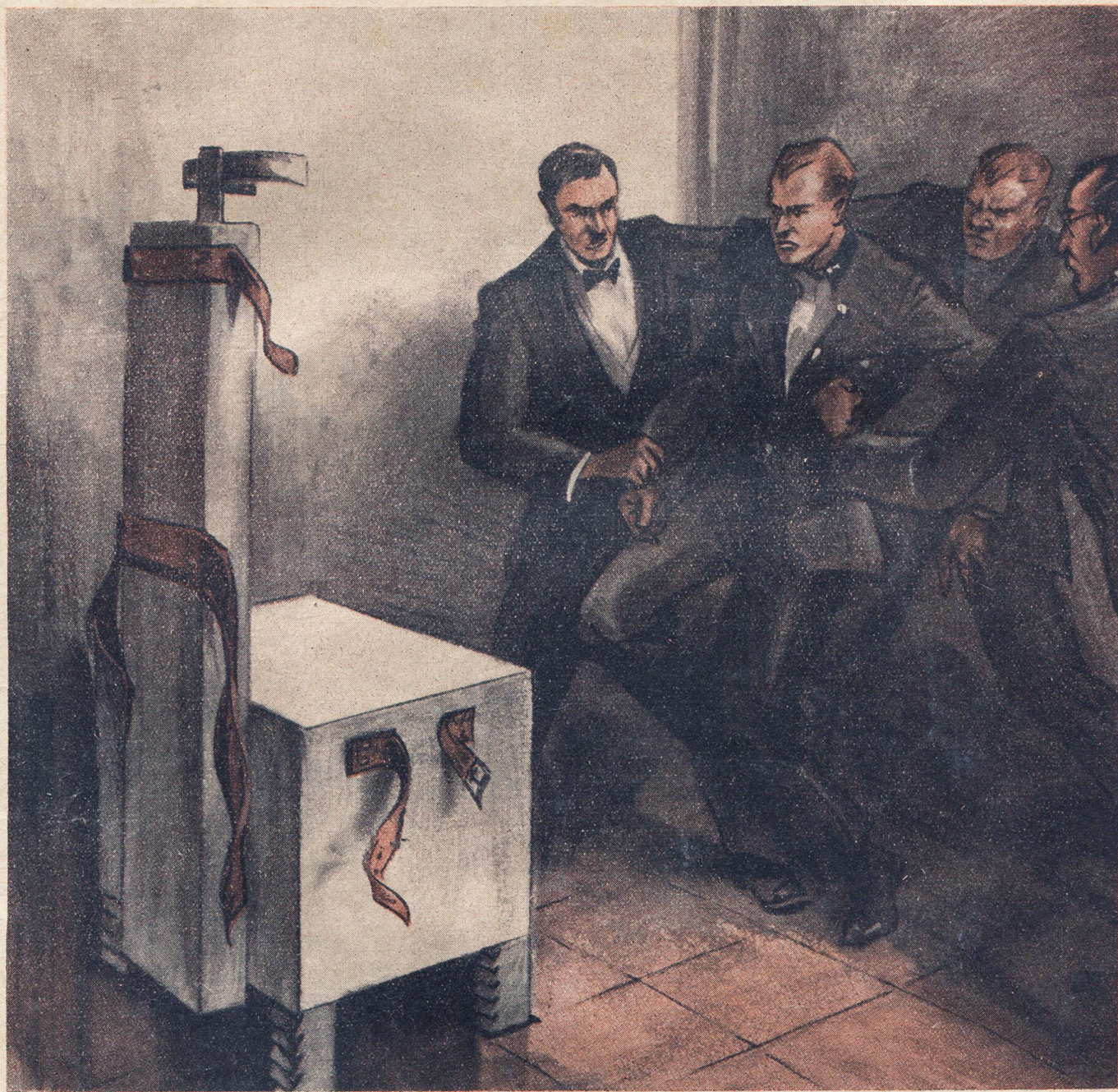
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 997

DE ZWARTE KAP.

20 cent

In het midden op den vloer was een zitmeubel geplaatst geheel van beton vervaardigd.

NIEUWE SERIE

De zwarte Kap.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN NACHTELIJKE BERAADSLAGING.

De geweldige klok van St. Paul's had juist de laatste van twaalf dreunende, ver over Londen galmende slagen hooren, toen in een smalle zijstraat niet ver van de plek, waar zich de beroemde kerk verheft een goed gekleed man met haastige schreden over het smalle trottoir schreed.

Hij moest wel zeer goed kunnen zien, nu hij zoo vlug liep, ofschoon deze straat zonder winkels en zonder café's tamelijk slecht verlicht was.

Hij droeg een donkere overjas, en van zijn gelaat was niets te zien, want hij had de rand van zijn deukhoed ver voorover getrokken, en hij liep met gebogen hoofd, als iemand die diep in gedachten is.

Maar dat was deze man zeker niet, want hij zocht, ofschoon hij nooit opkeek, de spaarzame voorbijgangers die hij passeerde, steeds te ontwijken.

De eenzame wandelaar bevond zich hier in een van de oudste en schilderachtigste gedeelten van Londen, vol kronkelende, oude straatjes met eigenaardige namen, die herinnerde aan vroegere dagen toen de Engelschman nog per

diligence of met zijn eigen reiskoets reed.

Nadat de wandelaar de stille straat, over een lengte van een halven kilometer gevolgd had, sloeg hij een steeg in, die in een wijde boog in de richting van de machtige kerk liep. Hier was het zoo donker dat men wel zeer goede oogen moest hebben om er den weg te kunnen vinden, en niet telkens te struikelen over de puntige keien, die overal omhoog staken. Trottoirs bezat deze steeg niet, en dat was ook niet noodig want zij was zoo smal, dat zelfs een bestelfiets moeite zou hebben gehad, er in door te dringen. Van een auto was in het geheel geen sprake.

Een paar lantaarns, ver uiteen geplaatst, moesten dit slop zoo goed mogelijk verlichten, waarvan de wanden voor een groot deel bestonden uit blinde muren, de achterzijde uitmakend van kleine, popperige tuintjes, binnenplaatsen of kleine fabrieken, waarvan men er hier een paar kan vinden, die zijn opgericht onder het bewind van den Hollandschen koning, Willem III.

Ongeveer twintig passen van een van die lantaarns, stond de man plotseling stil. Aan

zijn linkerhand verhief zich nu op eenigen afstand machtig, bijna dreigend, het geweldige koepeldak van de eeuwenoude kerk.

Hij keek links en rechts, maar er viel volstrekt geen leven te bespeuren in dit morsige slop, dat zelfs overdag maar hoogstzelden betreden werd, tenzij door iemand die hier den weg uitstekend kende, en wel wist dat dit steegje een tijd sparende verbinding vormde tusschen twee hoofdstraten.

Iemand met zeer scherpe oogen had kunnen zien dat hij nu voor een lage deur stond, die oorspronkelijk zeker groen was geschilderd, maar die er nu stoffig en verweerd uitzag, met een geheel verroest slot en roestige hengsels.

Wonderlijk genoeg maakten noch het slot noch de hengsels ook maar eenig gerucht, toen de man ze opende met behulp van een sleutel, dien hij snel uit zijn zak had gehaald.

De deur bleek toegang te geven tot een zeer kleine binnenplaats, donker als de nacht, waar een mufte lucht hing, want de muren eromheen waren hoog, en de zon zou wel nooit doordringen tot op deze plek.

Het binnenplaatsje grensde aan een huis van een paar verdiepingen, en de achterdeur daarvan opende de geheimzinnige wandelaar al even gemakkelijk en geruischloos als hij het zooeven gedaan had met de deur in het slop.

Hij knipte een zaklantaarn aan en bij het licht daarvan doorliep hij haastig een paar vrij groote zalen, blijkbaar pak- of expeditie-ruimte, volgestapeld met kisten en doozen en met twee lange tafels op stevige pooten in het midden.

Hij verliet dit huis nu weer aan de voorzijde, en stond nu op een van die schilderachtige binnenpleintjes, zooals Londen er nog wel een paar dozijn heeft — maar het is lang niet gemakkelijk om ze te kunnen vinden.

En nu pas zou blijken waarom deze nachtelijke wandelaar niet eenvoudig dadelijk dit plein had opgezocht, en een lastige omweg had gemaakt.

Er liepen namelijk nog vrij wat menschen, ondanks het late uur, en daarenboven hadden de lieden, die zich in het huis bevonden, dat hij nu wilde gaan betreden hem noodzakelijk moeten zien, als zij dit gewild hadden, wanneer hij het plein van den anderen kant genaderd was, want hij juist tot iederen prijs wilde vermijden.

Hij was namelijk met een enkele stap, na de deur van het pakhuis zachtjes weer achter zich te hebben gesloten, in een soort van snijding tusschen dat huis en het aangrenzende,

dat ook maar twee verdiepingen telde.

Deze snijding was zoo smal dat twee krachtig gebouwde mannen er elkander nauwelijks hadden kunnen passeeren en zoo donker als een graf.

Het huis dat de man wilde binnengaan, had echter een deur, op die snijding uitkomend, en op die deur klopte de man, na even te hebben gewacht, op een bijzondere wijze, alsof hij een teeken gaf.

Onmiddellijk daarna nam hij zijn hoed van het hoofd, rolde het dunne vilt op, stak het hoofddeksel in zijn rechter jaszak en haalde vlug uit zijn linker binnenzak een voorwerp, dat hij haastig en handig over zijn hoofd trok.

Het was een soort van kap, puntig, van dofzwarte zijde, die aan de voorzijde twee ronde, kleine gaten had.

Hij was hier juist mee gereed toen de deur behoedzaam, op een kier geopend werd. Een zwak lichtschijnsel gleed over de gedaante van den bezoeker, die onmiddellijk met toornige, hoewel gedempte stem beval:

— Weg dat licht! Heb ik met ezels te doen?

— Het is maar een kaars, meester! zeide een verschrikte stem en toen werd het dadelijk donker.

— Al was het een nachtpitje — men zou het schijnsel van het plein af kunnen zien.

De man was binnengetreden en had de deur achter zich gesloten.

Toen pas knipte hij zijn eigen lamp aan en liet het licht vallen op den man die de blaker gedragen en hem de deur geopend had.

Hij was een jongeman van een jaar of dertig, in avondtoilet, met een bleek maar knap gezicht, en groote, glanzende, donkere oogen.

De man met de kap nam hem een oogenblik zwijgend en aandachtig aan en begon toen:

— Wat staat je nu te doen?

— Allereerst het wachtwoord!

— Goed zoo! Het luidt: „Victoriastreet”. Ben je voldaan?

— Ja, ik ben voldaan!

— Wat zou je hebben gedaan als ik geen wachtwoord had kunnen geven?

De jongeman bracht zijn rechterhand te voorschijn, die hij tot dusverre achter zijn rug had gehouden en die een steel bleek te omvatten van een kleine voorhamer met een dunne lap omwikkeld.

— Dit zou ik hebben gedaan! zeide de man in avondtoilet lakoniek.

— Bravo! Ik bemerk dat je doortastend en niet dom bent! Een zware hamer met een lap omwikkeld is een voortreffelijk wapen.

Het doo't niet aanstonds, als men tenminste niet wil, en het maakt geen geluid! Je bent me aanbevolen door een mijner beste helpers, Arthur Rovello. Hij prees nog meer je schrandrheid dan je moed — en dat is in dit geval van belang, want met slimheid kan ik ditmaal meer doen dan met leeuwenmoed! De andere zijn er toch reeds?

— Dat spreekt vanzelf, Meester!

— Ga mij dan voor. De zaak waarvoor ik jullie bijeen heb geroepen is van het grootste gewicht.

Zwijgend keerde Rovello zich om, deed een paar stappen in de kleine vestibule, die een liefhebber van oudheden zeker zou hebben doen watertanden, met haar vloerbedekking van blauwe en witte tegels, haar kostelijk eikenhout, waarmede de wanden beschoten waren en het begin van de prachtige wenteltrap, die de twee mannen thans beklommen.

Op het portaal stond Rovello stil, ging op een deur toe, eveneens een juweeltje van middeleeuwsche beeldhouwkunst, opende ze en kondigde met zachte maar plechtige stem aan:

— De Meester!

De man met den kap trad een vrij groot vertrek binnen, met twee ramen, waarvoor de gordijnen zorgvuldig waren dichtgetrokken, ofschoon zij uitkwamen tusschen de snijding tusschen twee huizen, zoodat zelfs op klaarlichten dag zeker wel steeds schemering zou heerschen in dit vertrek.

Aan de groote, vierkante tafel in het midden hadden twee mannen gezeten, een in smoking, de ander in een tamelijk goedkoop confectiepakje, die nu haastig opstond en eerbiedig, zijgend bogen.

De man die met den zonderlingen naam van Meester was aangesproken, bleef een oogenblik op den drempel staan, en keek naar de gezichten van die twee mannen, waarvan de een zeker vijftig, de ander nauwelijks twintig kon zijn, en wier gelaat helder beschenen werd door de heldere, zeer moderne elektrische lamp die van de zoldering afhing.

Toen trad hij naar voren en begon, terwijl Rovello de deur zorgvuldig sloot, zich tot den oudsten der twee mannen bij de tafel richtend:

— Jou ken ik — jij bent Peter Maine. Je hebt reeds goede dingen verricht. Ik wilde jou er bij hebben, omdat het thans niet om krachttoeren gaat, maar om een slimheid die grooter is dan die van.... een zeker iemand, die wij straks ter sprake zullen brengen. Dan is deze knaap natuurlijk Dave Hoot, van wien men mij gezegd heeft dat hij voor niets terug-

deinst en kundig is in het vermommen.

Hij kwam nog een stap nader, en door de ronde gaten in den zwarten kap, loerden twee oogen waarvan men de kleur niet kon onderscheiden met groote aandacht naar het regelmatig, op het eerste gezicht uitdrukkinglooze gelaat van den jongsten der drie in die kamer aanwezige mannen.

Hij keek voornamelijk naar de oogen, toen pas naar de mond, die sterk geteekend was, en het onderzoek scheen hem te bevredigen. Want hij besloot:

— Je gezicht bevalt me. Het is het gezicht van een man — die vooruit wil komen in de wereld.

— Hoe dan ook! voltooide Hoot, kalm, zijn grijsgroene oogen op de twee ronde gaten in het masker gericht.

— Dat is een woord, dat ik graag hoor! hernam de Meester, en men hoorde iets onder de zijde van de kap, dat een lachje kon heeten. Gaat nu allen zitten, dan zullen wij praten. Lang behoeft het niet te duren — maar ik hoop dat hetgeen jullie zullen zeggen ook hout snijdt!

De drie mannen wachtten, totdat de Meester zelf had plaatsgenomen tegen over hen en namen toen zelf zijgend plaats.

De man met den kap zat wel een volle minuut roerloos, als in diepe gedachten verzonken, en begon toen met een doffe stem, de handen in de glacé handschoenen gebald op zijn knieën te praten.

— In den laatsten tijd zijn een paar mijner ondernemingen op een even geheimzinnige, als afdoende wijze mislukt. Ondernemingen die ik op touw had gezet, onder aanwending van al mijn geestkracht, mijn vindingrijkheid, mijn vernuft en mijn kennis van vele zaken. Ondernemingen, tenslotte, die mij duizenden hadden moeten opleveren — en een zeer behoorlijk percentage aan degenen die het geluk hadden, mijn plannen te mogen uitwerken. In den aanvang was het mij een raadsel waaraan die mislukkingen moesten worden toegeschreven — totdat het toeval, of misschien wel de duivel, mij den man leerde kennen, die zich op mijn weg durfde plaatsen.

De stem van den Meester had een schorre klank gekregen, de nagels nepen nog dieper in de handpalmen, toen hij vervolgde:

— Ik behoef thans den naam van dien man nauwelijks meer te noemen. De naam van dezen man — ik weet niet of hij werkelijk zoo heet, maar bijna de gansche wereld kent hem als zoodanig luidt: John Raffles! Drie weken

geleden ongeveer ontdekten wij door het grootste van alle toevallen het huis in de straat, die ik als wachtwoord had gegeven, de Victoriastreet! Jij weet, Maine, want je hebt er zelf ook aan moeten meedoen, dat ik dat huis twee weken lang nauwkeurig heb laten gadeslaan. Het was vruchteloos. Ik weet mijn vijanden te waardeeren — Raffles was veel te slim om in den val te loopen — en hij bleef weg. Twee van jullie hebben getracht, om er binnen te dringen — ook dit werd een mislukking, want de deur in de Victoriastreet is voorzien van de allerbeste sloten, en daarenboven daghelder verlicht door een sterke lamp en de tweede deur, uitkomend in een zijstraat en toegang gevend tot een achtertuin moet door Satan in persoon verdedigd worden, want niemand heeft nog kans gezien ze te openen, zelfs niet nadat het slot was geforceerd. In die richting geef ik mijn pogingen nog niet op, maar dat is een andere zaak. Wellicht bevat dit huis geheimen die ons van nut kunnen zijn, bij de bestrijding van een gevaar, veel meer te duchten dan de slimste politie.

De Meester wachtte even alsof hij zijn geheugen moest raadplegen en vervolgde op denzelfden doffen toon, gedempt door de zijde van den kap:

— Ik behoef nauwelijks te herinneren aan die tegenslagen. Wij hadden in onzen dienst een uitnemend hypnotiseur, die ons zelfs de moeite bespaarde, de lieden die wij hadden aangewezen te doden! Hij wist ze in slaap te maken — anderen beroofden hen. Totdat die hond — die vervloekte Raffles de zaak doorzag en een harlekinade op touw zette, die ons Clynch de hypnotiseur ontnam, en die ons beroofde van de opbrengst van een plan, dat zoo voortreffelijk bedacht was! Maar wat betekende dit bij de tweede maal, toen hij zich met onze zaken bemoeide? Eenige onzer menschen zijn de gevangenis ingegaan — door zijn toedoen! En hij heeft het voor ons onmogelijk gemaakt, al was het maar een penny aan de zaak te verdienen! Daarentegen waren onze onkosten ditmaal zeer hoog! De voorbereiding van den slag had weken van arbeid gekost — en ook ditmaal was alles weer vruchteloos!

De drie mannen die zwijgend en roerloos toelisterden, hoorden de tanden van den Meester over elkander knarsen, terwijl hij deze laatste woorden sprak.

Hij sloeg een paar maal heftig met zijn rechtervuist op zijn knie, en vervolgde:

— Ik duld dit niet langer! Wanneer wij ons niet uit alle macht te weer stellen, dan zal

Raffles ons de baas worden — zooals hij reeds mannen heeft weten te overwinnen, naast wie ik mij slechts een beginneling gevoel — mannen als Shydrift als Fox. Ik weet dat ik jullie en mijzelf voor een zeer zware taak stel — maar zij moet vervuld worden. Geen veiligheid voor ons, geen kans op slagen, geen rijkdommen, geen lustig, vroolijk leventje alvorens die man is weggevaagd, vertrapt, uit den weg geruimd! Geen genade voor hem, die zich onze doods-vijand heeft verklaard! Maar ik ben niet de man om ijdele bedreigingen te uiten, jullie weten het! Ik ben hier niet gekomen om mij te beklagen, of om mijn woede te uiten. Ik ben gekomen om plannen met jullie te beramen. Ik zelf zal, naar ik hoop, aan de hand kunnen doen — maar ik wacht de voorstellen van drie mannen, die mij als de schranderste onder ons klein, maar uitgelezen troepje zijn aangewezen. Jij bent de oudste, Maine, — begin dus.

Maine haalde zijn goedverzorgde hand eens door zijn reeds grijzend haar, staarde in het licht van de lamp, boog het hoofd, zijn handen tusschen zijn knieën klemmend en zeide ten slotte met een gebaar van wanhoop:

— Al een week denk ik over de zaak na. Een week lang besteed ik al mijn denkkraft onafgebroken aan de vernietiging van dezen man, die reeds veel te lang, niet alleen ons, maar ook andere benden heeft bestookt! En — ik heb niets gevonden. Ware Raffles slechts een man, die zichtbaar is en tastbaar, dan zou ik er anders over oordeelen. Maar hij is als een schim als een spookverschijning, als een nevelbeeld, nimmer te vatten, en nooit in zijn ware gedaante aanschouwd! Niemand weet waar hij woont, niemand kent den naam waaronder hij zich verbergt. Eensklaps treedt hij tevoorschijn uit de duisternis, slaat bliksemsnel toe, trekt zich terug, en is verdwenen. Meester — berisp mij niet al te zeer — maar ik kan niets vinden!

De man met de kap maakte een gebaar van ongeduld en zeide toen kortaf tot Rovello:

— Jij Rovello:

— Ik heb gedacht — dat wellicht een vrouw — begon Rovello aarzelend.

Maar aanstonds haalde de Meester minachtend de schouders op en viel hem in de rede:

— Blijf mij van het lijf met die praatjes! Anderen hebben het geprobeerd, tot twee malen toe en met een fatalen uitslag! De eerste keer werd de vrouw, mooi als de dageraad op een zomerdag, smoorlijk op hem verliefd!

— Den tweeden keer was zij sterker, tot het laatst vervuld van haat — en Raffles

bleef koud als een steen, en schudde haar van zich af, zooals met een lastig insect van zich schudt! Neen, met een vrouw als lokaas behoeven wij niet aan te komen, en zeker niet op de wijze, die tot dusverre is toegepast. Raffles is geen Gymnasium-knaap, die verliefd wordt op een mooie paardrijdster. Dan zal ik de zaak op moeten geven — tenzij Hoot misschien iets zou weten?

De jongen bekeek zijn nagels, hief toen zijn

grijsgroene oogen langzaam op naar den Meester en antwoordde rustig en afgemeten:

— Misschien klinkt het arrogant, Meester — maar ik geloof inderdaad dat ik iets gevonden heb, hetwelk althans te probeeren valt!

De man met de kap kwam dadelijk vooroverleunen, trok zijn stoel met een ruk nog wat dichterbij de tafel en beval kortaf:

— Laat hooren!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DRIE DIAMANTEN.

Het was ongeveer zeven uur in den avond toen de eerste tooneelspelers door de oude, piepende deur gingen, die den artisteningang vormt van het aloude Garrick theater, aan Charing Cross Road gelegen.

Dien avond werd Romeo en Julia opgevoerd, want plotseling was de Londenaar een weinig overzadigd geworden van Shaw, een tikje Shawziek als men het zoo noemen mag en er scheen eensklaps groote vraag te zijn naar goede, oude stukken, waarop, zooals vanzelf spreekt, een groot aantal Londensche theaterdirecteuren — en er zijn er altijd heel wat, want Londen telt vijftig schouwburgen — zich haastten aan dat verlangen te voldoen. En wie geen gezelschap had, die vormde er fluks een, wat gemakkelijk ging, want door de slechte tijden liepen er genoeg tooneelspelers zonder werk, en daaronder waren er, die steeds op den voorgrond plachten te staan. De vooruitzichten waren gunstig, de directeur van het gezelschap die de stoute schoenen had aangetrokken, en voor het volle seizoen het Garrick theater had gehuurd, had de pers weten warm te maken, hij had een voortreffelijke Romeo, een nog jong, begaafd acteur weten te engageeren, maar er was iets, wat in de allereerste plaats in staat was hem bij voorkeur de handen te doen wrijven, en op een eclatant succes te doen hopen — dat was het feit, dat Miss Mud

Ingerstone, eertijds Mevrouw Mackay, die nooit haar tooneelster-naam had losgelaten, ook niet in haar huwelijk, de rol van Julia zou vervullen.

Op zichzelf was dit niets nieuws.

De schoone, nog jonge actrice, had die rol reeds herhaaldelijk gespeeld bij verschillende gezelschappen, en de kritiek had haar zeer geroemd.

Maar deze keer was er iets heel bijzonders aan haar naam verbonden, want zij was de echtgenoot van den bankier Mackay, die de opzienbarende zaak met de valsche juweelen had gehad! Heel Londen sprak er nog van hoe deze wreede echtgenoot het had durven wagen, achtereenvolgens de zeer kostbare diamanten, die hij zijn vrouw ten geschenke had gegeven had doen omruilen tegen volmaakt waardelooze namaaksels, teneinde aan het geld te komen, noodig om zijn eigen groote verliezen op de beurs te dekken. Dit spelletje was goed gegaan, totdat op een noodlottigen avond Maud Ingerstone bewusteloos werd gemaakt in een schouwburgloge, en van al haar juweelen beroofd werd.

Toen moest de zaak wel aan het licht komen, want de verontwaardigde dieven — naderhand bleek het, dat zij in dienst stonden van den geheimzinnigen Mister X — kwamen zich bitter bij den echtgenoot van de bestolene

beklagen, en eischen schadeloosstelling. Men weet reeds dat een hunner, een zekere Houston, bij die gelegenheid werd gearresteerd, welke arrestatie later gevolgd werd door die van een zijner voornaamste medeplichtigen.

Dat Mister X zelf, de man met de kap, ditmaal nog buiten spel bleef — de lezer heeft het kunnen opmaken uit hetgeen in het vorige hoofdstuk geschreven werd. Nog altijd was hij op vrije voeten, gaf zijn instructies, en begon langzamerhand gevaar op te leveren voor geheel Londen.

Bijna aanstonds na de ontdekking van het bedrog verliet de jonge tooneelspeelster die tijdelijk haar beroep vaarwel had gezegd, heftig verontwaardigd, en tot in het diepst van haar hart geschokt, door wat zij te hooren kreeg aangaande de levenswijze van haren echtgenoot, den bankier, en sloot onmiddellijk een engagement af met Robert Kennedy, den huurder van het Garrick Theater, die op zijn beurt aanstonds alle krachten inspande, om binnen weinige dagen een goede voorstelling, met Maud als ster, aan het publiek te kunnen voorzetten. Mijnheer Kennedy was zeker een uitnemend theaterman — maar hij was in de eerste plaats zakenman, en hij begreep zeer wel, hoeveel geld deze samenloop van omstandigheden hem kon inbrengen.

Al was Maud Ingerstone een veel minder goede actrice geweest dan zij inderdaad was, het snobbistisch publiek zou toestroomen, om de vrouw te kunnen zien, die in een operaloge beroofd was van 50.000 pond sterling aan juweelen — die er hoogstens vijfduizend waar waren, want wij mogen niet nalaten mede te deelen, dat Mackay kans had gezien, al de diamanten te laten vervangen door waardeloos glas — op drie na. En die drie, laten wij het maar dadelijk zeggen, waren in handen gevallen van John Raffles. Dit feit echter was slechts bij zeer weinigen bekend, zooals spoedig genoeg zal blijken.

Onder anderen wist Mackay het — maar Mackay was op dit oogenblik niet in Londen, en niemand wist waar hij zich eigenlijk bevond. Wel begreep iedereen, die eenigszins op de hoogte was, dat de positie van den bankier in de Engelsche hoofdstad voorloopig onhoudbaar was geworden. Er zou heel wat moeten gebeuren alvorens men hem weer temidden van de „upper ten” accepteerde.

Die zaak van de gestolen juweelen dus, vormde een groote attractie voor Mijnheer Kennedy, en hij moest zich met de uiterste krachtinspanning beheerschen om het feit niet

met koeien van letters op de aanplakbiljetten te vermelden.

Thans vergenoegde hij er zich mede, den naam van Maud Ingerstone te drukken met de dikste letters die er maar te krijgen waren.

Onmiddellijk onder den haren kwam de naam van den jongen acteur, die de rol van Romeo zou spelen — Archibald Meredith.

De voorbereiding had al heel weinig moeite gekost, want er is nauwelijks een Engelsch acteur, of hij had minstens al in een tiental Shakespeare stukken gespeeld en menigmaal in ieder stuk, naarmate hij verder schreed op zijn levenspad, vijf en wel eens zes of zeven rollen!

De repetities waren dus aanstonds met veel ijver begonnen, want de geengageeerde acteurs begrepen zeer wel, dat hier de kans van hun leven lag, en dat het stuk — of welk ander stuk dan ook — geruimen tijd „repertoire zou kunnen houden”.

Dit was des te aangenamer voor hen, daar, zooals men wel zal weten, de Engelsche tooneelspelers, tenminste in Londen, zoo goed als nooit een vast jaarcontract hebben, maar geengageerd worden naar mate van de oogeblikke behoefte.

Omstreeks half acht verscheen Maud zelf, vergezeld door haar kamenier, en wie oogen had om te zien, die kon dadelijk twee dingen opmerken: de schoone actrice was uit haar humeur, en zij kwam met een taxi. Welk een verschil met een week geleden, toen zij, als zij nog eens optrad, gebruik kon maken van den prachtigen wagen van Mijnheer Mackay!

Zij knikte den portier nauwelijks toe die diep zijn gegalonneerde pet voor haar afnam, liep haastig langs zijn helder verlichte loge, die zij zoo goed kende, waar zij in vroeger jaren zelf zoo menigmaal de voor haar gebrachte bloemen en brieven ging halen, besteede de breede, houten trap, opende de dubbele tochtdeur, en bevond zich nu aanstonds achter het terzijde van het tooneel, dat nog maar weinig veranderd was, sedert de roemruchte jaren, toen de groote Garrick in persoon deze planken nog betrad, en een duizendkoppig publiek in verrukking bracht door zijn heerlijk spel.

Er was een rij kleedkamers — langs den achtermuur en dan waren er nog op de eerste verdieping, te weerszijden van het tooneel en te bereiken langs twee trappen, links en rechts van het tooneel of, zooals de Franschman het eigenaardig noemt, zijde binnenplaats — zijde tuin.

Het was tamelijk rustig op dat tijdstip, de

tooneelknecht hadden de decors voor het eerste bedrijf reeds gezet, en zoo stonden daar dan trots en fier schoongewelfd en met de tint van blank marmer, de kartonnen en houten pilaren in de feestzaal van het kasteel van den ouden Capulet.

Een paar mannen liepen op het halfduistere tooneel heen en weer, verzetten op de aanwijzingen van den tweeden regiseur hier een sofa, daar een leunstoel, of een zware tafel, beladen met kartonnen kroezen en kartonnen drinkkannen.

Nu en dan zag men een gast van Capulet reeds in tricot gestoken, het bovenlijf omhuld met het zijden wambuis, die nog even verstolen aan een sigaret trok, zorgdragend, buiten den gezichtskring te blijven van den brandweerman, die reeds zijn post aan de linker mantel had betrokken.

Maud liep zwijgend en met snelle pasjes, door haar kamenier op de hielen gevolgd, naar de deur van haar eigen kleedkamer, met het gelukscijfer „zeven” er op geschilderd.

Zij maakte dadelijk licht, en ontstak, noch altijd zonder iets te zeggen de beide lampjes te weerszijden van den hoogen kaspiegel.

Terwijl zij haar handschoenen uittrok begon de kamenier haastig het vrij groote valies te ontpakken, dat zij niet zonder moeite gedragen had, en dat een fraaie schminkdoos van ebbenhout, met zilveren inlegsels een volledig toiletgarnituur en nog een sandelhouten doosje met tooneeljuweelen bleek te bevatten.

Toen deze op het oog zoo kostbare versierselen met een blikkerig geluid op het marmer van de schminktafel neerkletterde, wierp Maud er een boezen blik op, liet een kwaad, snuivend geluid hooren, en zei verachtelijk:

— Er was een tijd dat ik iets beters kon dragen. Waar is Kennedy?

Juist en bij wijze van antwoord liet de zware stap van den directeur zich hooren, die voorbij wilde gaan, maar nu binnentrad en zeide:

— Hier ben ik al! Wat heb je aan Papa Kennedy te zeggen? Weet je dat het stormloopt?

— Als ik het niet wist hoefde ik maar naar je gezicht te kijken. Je glimt als een volle maan!

— Wel, mij dunkt dat er aanleiding is om te glimmen, hernam Kennedy glimlachend. Wat jou betreft Maud — ik geloof niet dat jouw humeur is, zooals ik het gaarne wenschte. Tegenslag? Is er iets gebeurd?

Maud kneep de lippen oopen, alsof zij geen antwoord wilde geven, maar toen barstte zij eensklaps uit:

— Wat moest dat nu eigenlijk beteekenen? Waarom laat je zulke dingen opnemen? Je weet toch heel goed dat er geen woord van waar is! De werkelijkheid is waarlijk al ruim voldoende, om dit oude kippenhok vol menschen te krijgen. Ik moet je zeggen Kennedy, dat ik allesbehalve gesticht ben over zulke reclame-trucs, waaraan ik part noch deel heb. En als je bijgeval voornemens bent, die flauwiteiten te herhalen, dan zou ik het waardeeren, als je mij eerst daarin kende! Per slot van rekening ben ik toch niet de eerste de beste, al heb ik dan een langen tijd niet gespeeld. Ik ontken niet, dat je mij niet een behoorlijk salaris betaalt — maar ik heb toch ook nog rechten zou ik denken! En ik wil niet belachelijk worden gemaakt. Heb je me verstaan?

Kennedy had verbluft geluisterd naar deze woordenstroom, die hij vruchteloos had trachten te onderbreken.

Pas toen zij zweeg kon hij verbaasd vragen:

— Waar heb je het nu eigenlijk over? Ik weet niet wat je bedoelt!

— Och kom? Dat dwaze stukje in de bladen is dus niet van jou afkomstig?

— Ik bemoei me niet met de reclame! Dat doet de persagent. Heeft hij een stommitieit begaan? Ik heb nog geen tijd gehad om iets te lezen — ik had wel iets anders aan mijn hoofd! Archie is knap, hij belooft veel — maar hij is zoo nukkig en lastig als een vrouw! Ik bedoel natuurlijk — als een verwende vrouw, laten we elkaar goed verstaan. En waar beklag je je nu over?

Zonder dadelijk te antwoorden stapte Maud op het bijna ontpakte valies toe, nam er een paar dagbladen uit, en stak ze Kennedy toe met de woorden:

— Alsjeblieft! Lees dat! Alles netjes met blauw omstreept. En laat ik je nu maar zeggen dat het alles van a tot z uit den duim is gezogen. Stel je voor, ik zou, ik zou mij bitter beklagd hebben, niet over den diefstal van mijn prachtige juweelen, maar speciaal over het verlies van drie van de grootste en mooiste diamanten daaronder! Neen, lees nu maar niet en laat ik het je liever zeggen, dat gaat gauwer. Ik zou tegen een persman verteld hebben, dat ik zoo innig graag die steenen terug wilde hebben, ten eerste omdat zij me persoonlijk toebehooren, ten tweede omdat ik geloof dat ze mij geluk aanbrengen, ten derde omdat ik ze noodig heb als tooneelspeelster. En tenslotte zou ik gezegd hebben, dat ik het zoo heerlijk zou vinden als nu eens goede geest juist op mijn verjaardag die drie diamanten hier in deze schouwburg

aan mijn adres kwam terugbrengen! Kan het krankzinniger? Heeft men ooit van zoiets wanhopig flauws gehoord? De menschen zullen denken, dat ik gek ben.

— Waarom eigenlijk? vroeg Kennedy, die volstrekt niet onaangenaam getroffen was. Wat is er voor gek of flauws aan? Als ik vrouw was, dan zou ik die wensch heel natuurlijk achten!

— Maar ik heb zoo iets heelemaal niet gezegd, tegen niemand! Zelfs al zou ik het gewenscht of gedacht hebben!

— Ah, zit hem daar de kneep? hernam Kennedy met een langen uithaal. Het is dus minder het feit zelf, dat je zoo opwindt, dan wel de omstandigheid dat ze het verzonnen hebben!

— Misschien wel, zeide Maud pruilend.

— Maar meisje — dat heeft toch immers niets te beteekenen! zeide Kennedy sussend. Als het niet waar is — dan is het toch goed gevonden! Zeggen de Italianen.

— Maar wat is het doel van dat kinderachtige leugentje? hernam Maud weer. Wie heeft het rondgestrooid en waarom? Een kind kan toch wel begrijpen, dat de man die nu de drie diamanten in handen heeft, niet zoo gek zal zijn, voor een waarde van bijna duizend pond sterling, zoo maar weer weg te geven!

— Nog afgezien van het feit dat hij wel niet zijn hoofd in den muil van den leeuw zal komen steken! zeide Kennedy grinnikend. Nu het in de krant heeft gestaan heb je nog kans, dat de politie voor alle zekerheid een oogje in het zeil houdt!

— Malligheid! Zoo gek is geen enkel mensch! Stel je voor — dat zou toch te mooi zijn om waar te kunnen zijn — en wie zou de stoutmoedigheid hebben hier binnen te komen wandelen met de boodschap „alstublieft, Miss Ingerstone, hier zijn de drie diamanten terug, die ik U voor een paar dagen ontstolen heb — draag ze in gezondheid.” En dat alles met de kans, onmiddellijk bij het nekvel te worden genomen! Neen, zulke dingen gebeuren alleen maar in detective verhalen. In werkelijkheid zul je ze nooit zien voorvallen.

— Dat moet je niet zeggen, zeide Kennedy gemoedelijk. Je hebt dieven die verbazend fatsoenlijk zijn, die er een soort eergevoel op na houden, waar je gewoon van tegen den grond slaat. Intusschen — eergevoel is niet genoeg, en ze zouden ook nog moedig moeten zijn! Ik hoop nu maar dat je vanavond niet te veel aan de malligheid denkt, en rep je liever een beetje met kleeden, want je bent al laat

genoeg! Het wordt stampvol, let op mijn woorden!

— Maar wie zou dat stukje hebben kunnen schrijven en rondsturen aan verschillende bladen? Kan je persagent het gedaan hebben?

— Dat is best mogelijk! Als je dat plezier doet zal ik het hem meteen even vragen. En maak nu wat voort, want over een half uur beginnen we.

De kamenier had uit een groote mand het fraaie costuum reeds gehaald, hetwelk Julia in het eerste bedrijf draagt en het behoedzaam uitgelegd over een stoel. En Kennedy ging heen, wel wat verwonderd over de zaak, liep om het tooneel heen, opende een deur, en kwam zoo in een klein kantoor, dat hoofdzakelijk diende om er een telefoon te kunnen ophangen.

Hij belde zijn persagent op — deze heer wist van niets, en toonde zich zelf niet weinig verbaasd over het bericht. In zijn stem klonk zelfs iets van teleurstelling, dat hij zelf niet op dien goeden inval was gekomen.

— Maar het is waanzin, zeide Mijnheer Kennedy kwaad. Er wordt in het stukje van een verjaardag ook gesproken!

— Wat dat betreft — dat zou prachtig kloppen, want je eerste actrice is vandaag juist dertig jaar geworden! Heeft ze dat dan heelemaal niet gezegd?

— Wat een vraag! Dan zou ze geen vrouw zijn! Een vrouw viert nooit meer verjaardagen zoodra de dertigste achter den rug is! Maar daar hoor ik van op! Dat maakt de zaak inderdaad nog een beetje gekker! Je geeft mij je woord, dat je zelf dat bericht niet heb ingestuurd?

— Mijn woord van eer! Kan ze het zelf soms gedaan hebben?

— Als dat waar is — dan is ze nog een veel beter tooneelspeelster, dan waarvoor ik haar houd.

En met die woorden hing hij het toestel weer op, en betrad in gedachten het tooneel weer.

Dadelijk zag zijn scherp oog, dat er een zekere spanning heerschte, die volstrekt niet alleen het gevolg kon zijn van de omstandigheid, dat het hier een première betrof. De acteurs en actrices „konden hun rol wel droomen”, zooals het met een vakterm luidt, en er was niet de minste reden tot zenuwachtigheid. Toch zag men hier en daar fluisterende groepjes, verwonderde gezichten, soms zelfs wel een angstige uitdrukking op een geschminkt meisjesgezicht.

Geen twijfel was mogelijk — dat zotte ver-

haal van de drie diamanten had reeds de ronde gedaan, en wie weet wat die dwaze schepseltjes eigenlijk verwachten! Misschien wel dat er midden in de voorstelling een man met een zwart masker voor het gelaat en een lange mantel om de leden en een punthoed op het hoofd, het tooneel zou betreden, en met een stentorstem zou uitroepen: „Ziehier dan weder uw juweelen terug, Markiezin”! waarop hij Maud de diamanten met een sierlijk gebaar zou toewerpen, en met statige passen weer zou vertrekken — liefst door een valluik.

De schepseltjes waren er dwaas genoeg voor om zooiets te kunnen gelooven.

Hij bedacht nu dat de deur van de kleedkamer tijdens het gesprek had opengestaan en wat een enkele figurante hoort, dat weet vijf seconden later een heel tooneelgezelschap van honderdtwintig koppen!

Het was overigens zeer goed mogelijk, dat de meeste leden van het gezelschap het bericht al hadden gelezen —

Wat mijnheer Kennedy echter volmaakt onmogelijk voorkwam — dat was, dat de dief van de drie diamanten inderdaad zoo weergaloos dom en zoo ongelooflijk onvoorzichtig zou zijn, te doen, gelijk Maud Ingerstone volgens dat berichtje half en half scheen te verwachten.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

TUSSCHEN DE SCHERMEN.

De voorstelling was begonnen, en een stampvolle zaal volgde met groote aandacht, en alsof het nog nooit vertoond was, de handeling van de verhevenste en daarbij de somberste liefdes-tragedie, die wellicht ooit geschreven is.

Romeo en Julia waren reeds voor het eerst met elkander in aanraking gekomen, en als een bliksemstraal was de liefde in hun jonge harten doorgedrongen, en onverbiddelijk schreden zij hun noodlot tegemoet.

Onder een ratelend applaus was het eerste bedrijf geëindigd.

Maud was beter geweest dan ooit. Meredith ontpopte zich als een jongen acteur van bijzonder talent, en iedereen in de groote, oude zaal voelde, met twee uitverkorenen te hebben te doen toen de beroemde balconscène begon.

Doordringend en smartelijk klonk de stem van Julia:

„Dus Romeo, Romeo! waarom zijt gij Romeo? Verloochen Uwen vader, Uwen naam.

Of wilt ge dat niet, wees in liefde mijn. En 'k ben van stonden aan geen Capulet.”

De jonge actrice stond op het balcon, ongeveer drie meter van den grond, een weinig voorover geleund.

Kunstig aangebrachte schijnwerpers sugge-

reerden op treffende wijze het licht van de maan, en dat licht stroomde over haar witte gestalte en over den jongen Romeo, die daar beneden stond, rank en schoon, het hartstochtelijke gelaat opgeheven naar het meisje daarboven, de armen uitgespreid, terwijl het gevest van zijn zwaard flonkerde in het licht dat op hem neerstroemde.

De boomen tooverden grillige schaduwen op het tooneel, dat met een groen doek overspannen was, en zeker moesten de toeschouwers den indruk krijgen, dat zij hier getuige waren van een minnespel, zich afwikkellend in een pracht park, terwijl de maan door het gebladderte scheen.

De stem van Maud jubelde, zij werd beantwoord door het donkerder geluid van haren jongen minnaar en verder ging dat weergaloose gesprek tusschen die twee over „wat er is in een naam” en dat misschien zijns gelijke niet heeft in de geheele tooneelliteratuur van gansche de wereld — of het moesten de gesprekken zijn in een ander Shakespeare stuk.

Het tafereel eindigde in een ademlooze stilte, en toen barstte een donderende lawine van applaus los, die de beide spelers tot zeven maal terugriepen.

En pas toen het licht weer opging, zag zij hoe vol de zaal eigenlijk was. De verrukte Kennedy had zelf bezoekers tegen duur geld toegelaten in de onmiddellijk aan het tooneel grenzende loges die anders nooit gebruikt werden, al was het maar, omdat men van de meeste slechts een gedeelte van het tooneel kon overzien, terwijl het Proscenium zoo breed was, dat menigmaal de acteurs op hun rug werden gezien, als zij zich wat al te dicht bij het voetlicht begaven.

Een weinig vermoeid maar opgetogen door het onmiskenbare succes, dat zeker meer de tooneelspeelster dan de bestolen bankiersvrouw betrof, keerde Maud naar haar kleedkamer terug, met een fraaie ruiker rozen in de armen. die een der suppoosten haar was komen overhandigen.

Gertrude zat als naar gewoonte op haar te wachten, bezig met een handwerkje om zich den tijd wat te verdrijven.

— Wat een prachtige bloemen Mevrouw! riep zij vol bewondering uit, terwijl zij opstond. Rozen nog wel — die zal mooi wat gekost hebben in dezen tijd! Ik heb hier een vaas — ik moest ze in het water zetten, dan blijven ze langer goed.

Maud wilde haar den ruiker overhandigen, toen zij plotseling als verdwaasd naar de bloemen bleef staren, en toen langzaam haar linkerhand te midden van de geurige rozen dompelde.

Zij hield een klein, keurig in wit papier gewikkeld pakje in de hand, met een paar elastiekjes op zijn plaats gehouden hetgeen men tegenwoordig veel ziet gebruiken inplaats van bindtouw.

Zij liet een zachte kreet hooren, ontwaakte als uit een droom, gaf haastig de ruiker aan het verwonderde meisje en wikkelde het papier los.

Het was gewikkeld om een sierlijk, houten doosje, waarvan zij de deksel gemakkelijk kon omklappen.

Zij slaakte een luiden kreet, half van verbazing, half van vreugde — daar lagen, fonkelend als nooit te voren de drie echte diamanten uit het snoer dat haar ontstolen was op dien gedenkwaardigen avond, in een loge van de groote Opera.

Aan hun authenticiteit kon geen seconde getwijfeld worden, daarvoor kende Maud al haar steenen te goed. Bovendien, deze diamanten waren op een bijzondere wijze en door zeer kundige, Amsterdamsche slijpers geslepen, met een groot aantal facetten.

Alle drie hadden een ovalen vorm en zij

waren zoo groot als behoorlijke erwten!

Ook de wijze waarop de diamanten gezet waren geweest, en aan het snoer van gouden schakeltjes waren vastgemaakt, kon haar onmogelijk bedriegen. Het waren stellig de drie eenige echte diamanten, die zich nog aan het collier hadden bevonden — en die zij, naar de bladen verzekerd hadden, teruggevraagd had aan den dief, juist op dezen avond!

Met koortachtige haast zocht zij verder in den prachtigen ruiker, zonder echter iets te vinden. Maar de kamenier, kalmer en met meer ervaring had het witte papier opgeraapt, waarin het doosje verpakt was geweest, draaide het om, en bemerkte dat het aan de binnenzijde beschreven was.

— Hier staat wat op Madame, zeide Gertrude, Maud het papier overhandigend.

En de schoone tooneelspeelster las met toenemende verbazing en schrik:

„De bladen hebben vanmorgen bericht, dat gij den wensch hebt uitgesproken, Uwe diamanten, dat wil zeggen de drie eenige echte uit Uw collier, vandaag terug te ontvangen. Ik weet niet of het waar is. Misschien wel — misschien ook niet. Maar de kans erop bestaat en waar het mij mogelijk was heb ik nooit nagelaten, den wensch te vervullen van een be-gaafde kunstenaar, die tevens een schoone vrouw is. Ik veroorloof mij dus, U hierbij het verlangde aan te bieden, met de verzekering van mijn hoogachting, en met het verzoek, niet al te slecht te denken over

die zich teekent

Uw dw. dienaar John Raffles.

Maud, die het briefje onwillekeurig halffluid had gelezen, liet het papier zakken, en keek verwilderd eerst naar Gertrude, dan naar den ruiker, dan weer naar de drie diamanten, die daar onloochenbaar hunne aanwezigheid demonstreerden, glanzend in het licht, vonken om zich heen werpend in alle kleuren van den regenboog.

— Dat is — dat is bijna om bang van te worden! stamelde zij tenslotte. Gertrude dat moet onmiddellijk worden onderzocht. Zie eens waar Kennedy is. Haal hem hier. Ik zal mij zelf wel even verkleeden — ik moet alleen maar een ander kapje opzetten. Vlug wat. En tracht onderweg ook te ontdekken welke suppoost mij dien ruiker gebracht heeft.

Gertrude had scherpe oogen, een vluchtige blik op het briefje was haar voldoende om haar te laten zien, dat haar meesteres het niet ten einde had gelezen.

Schuchter zei ze, haar het papier weer toestekend :

— Er staat nog iets onderaan Mevrouw !

— Je hebt gelijk — er is een postscriptum ! Ik ben heelemaal in de war.

En weer las zij half luid :

„Het zou mij zeer vereeren en genoeg doen, als gij, ten bewijze dat ik mij vergeven mag achten in het nu volgende tafereel de drie diamanten zoudt willen dragen.

Maar hoe kan dat nu ? Zij hadden toch de drie diamanten losgeknipt van het snoer ? riep Maud teleurgesteld.

— Maar — zij zitten aan een fijn gouden kettinkje Madame, riep Gertrude verbaasd uit, die den inhoud van het kleine doosje wat nauwkeuriger bekeken had.

De kamenier had goed gezien ! De drie diamanten waren op zeer smaakvolle wijze gegroeped, en werden op hun plaats gehouden door een uiterst fijn, gouden kettinkje bevestigd aan een soort van veiligheidsspeld van hetzelfde metaal, zoodat men de kostbare steenen gemakkelijk op ieder gewaad kon bevestigen.

— Ik zal ze dragen ! riep Maud opgewonden uit. Het is een ridderlijke daad van hem — en die mag niet onbeloond blijven. Alles wel beschouwd is Raffles de man geweest, die Houston en dat andere schepsel onschadelijk heeft gemaakt ! Maar ik moet, ik zal weten hoe het kon gebeuren ! Doe nu wat ik je gezegd heb, Gertrude !

Het meisje snelde de kleedkamer uit, en van dat oogenblik af kon men wel zeggen, dat er een soort pandemonium heerschte achter op dat oude tooneel, waar de tooneelknechts vloekten en scholden, omdat iedereen hun dien avond voor de voeten scheen te loopen, en het changeeren zeer bemoeilijkten.

Het verhaal van die verwonderlijk, ongehooflijke gift ging als een loopend vuurtje rond. En de wonderlijkheden volgden elkander zoo snel op den voet, dat er bijna geen oog op was te houden.

In de eerste plaats kon men onmogelijk den suppoost vinden, die den ruiker op het tooneel had gebracht, en die toch den gewonen weg had moeten volgen, dat wil zeggen door het lage deurtje, naast den orkestbak, die van de zaal over een trapje van vier treden onmiddellijk naar het tooneel voert.

Niemand had een suppoost door dat deurtje zien gaan, ook niet de brandwacht, die er het dichtst bij stond, maar dat werd al dadelijk verklaard, door dat men in een donker hoekje van het requisietenmagazijn, waar bij toeval

iets gezocht moest worden, een jas van bruin laken vond, en een pet van dezelfde kleur, met goud gallon versierd, en zooals de suppoosten van het Garrick theater ze tegenwoordig dragen.

Overigens — men trommelde de suppoosten uit de zaal — die van de logeverdieping konden het onmogelijk geweest zijn — dadelijk bij elkaar, en allen bezwoeren zij, hun post bij de deuren naar de vestibule geen oogenblik te hebben verlaten. Niemand had een ruiker gebracht, of er zelfs maar een gezien. Wel lagen er vier of vijf te wachten in de koffiekamer, maar die mochten pas bij het begin van de groote pauze worden overhandigd !

Men ging informeerden bij den portier van den artisteningang, maar die verzekerde, geen suppoost te hebben zien passeeren, en ook niet iemand die er uitzag als zulk een functionaris !

Intusschen kon het publiek onmogelijk wachten op den uitslag van dit onderzoek, het werd reeds een weinig ongeduldig, en het volgende tafereel nam een aanvang.

En door de zaal ging een soort van zucht van verbazing, toen men daar Julia zag opkomen het gewaad versierd met drie fonkelende diamanten, die heel zeker geen tooneeljuweelen waren ! Het spreekt vanzelf dat tallozen zich het bericht in de bladen herinnerden en een tijdlang lette met niet op het gesprokene, op de tragische handelingen, die zich daar afspon tusschen de beide gelieven, en alleen maar op het wonder van die teruggekeerde diamanten !

Niet zoodra was Julia voor het eerst opgekomen, of in de bovenste artistenloge, aan de linkerzijde van het tooneel stond een elegant, nog jong man op. met een bleek, scherp geteekend gezicht, en oogen van een groenachtig-grijze kleur, keurig gekleed in een smoking, die heel zacht zijn stoel achteruitschoof, onhoorbaar de logedeur opende en een oogenblik bleef staan op het smalle, ijzeren portaaltje, vanwaar de wenteltrap begon, eveneens van ijzer, die zich om een stalen mast, naar beneden slingerde.

Vanwaar hij stond kon hij tusschen de friezen door een stuk van het tooneel zien, schimmig verlicht.

Hij zag de talloze touwen en staaldraden, waaraan de coulissen en achterdoeken waren opgehangen, en de smalle, half uit hout, half uit ijzer vervaardigde brug, die op groote hoogte dwars over het tooneel liep, ten dienste van de changeerders, en die, wegens gebrek aan voldoende steunpunten, eveneens aan staalkabels was opgehangen.

Hij kon duidelijk den man van den schijn-

werper op zijn platform zien zitten, klaar om volgens de aanwijzing van den inspeciënt, het licht te temperen of krachtiger te doen schijnen.

De brandweerman stond met zijn handen op zijn rug aandachtig toe te kijken, door een half geopend venster heen, en hij kon ook Romeo zien, die stond te fluisteren met Kennedy, tusschen de schermen, en met een half, maar geoeffend oor luisterend of zijn „wacht” nog niet gesproken was.

Het portaal was het einde van een zeer smal gangpad, dat rondom het tooneel liep, en waarop halverwege de luchtbrug uitmondde, waarvan zoeven gewaagd werd.

De jongeman volgde dit pad, uit dunne, ijzeren platen bestaande, en voorzien van een wrakke leuning, die groote voorzichtigheid gebod, totdat hij dicht bij de luchtbrug gekomen, stilstond, en fluisterend een paar woorden sprak.

Uit de bijna volkomen duisternis die hier tusschen de opgehangen schermen en achterdoeken heerschten maakte zich een gedaante los.

— Jij daar, Dave? vroeg een zeer zachte stem.

— Ja, ik ben het! Heb je het gezien?

— Als ik het niet gezien had zou ik blind moeten zijn! Ze draagt ze! Hij heeft het dus toch durven wagen — en in dat opzicht was je voorspelling juist. Maar wat nu? Wij zijn hier maar met ons vijven — verdeeld over dat reusachtige tooneel — wat kunnen wij doen?

— Je vergeet de portier, die in onzen dienst is! zeide Dave Hoot op even zachten toon. Hij heeft in opdracht, streng te letten op ieder vreemd gezicht, en niemand dien hij niet kent te laten weggaan of binnenkomen zonder onmiddellijk Chris te waarschuwen, die dan zijn maatregelen zal nemen. Buiten staan nog vier man, met een auto, en een motorfiets, die hem moeten nagaan.

— Een heel leger! zeide de ander, eenigszins spottend.

— En dat is ook noodzakelijk! hernam Dave kortaf. Heb je berichten? Kun jij vermoeden hoe hij het gedaan heeft?

— Geen flauw idee. Ik weet alleen dat de diamanten in een ruiker hebben gezeten, die door een suppoost is gebracht, dat zeggen ze daar beneden tenminste. Ze hebben een suppoostenjas en een pet gevonden, en Raffles moest dus de man zijn geweest die den ruiker gaf, of een handlanger van hem. Maar onder welke gedaante hij dan hier binnen is gedrongen,

zonder dat iemand iets ongewoons gemerkt heeft — dat is mij een raadsel! Moet ik hier blijven?

— Neen — ik kan niet inzien, wat je hier nog voor nut zou kunnen doen, Harry. Ga maar naar beneden en voeg je bij den ander — en zorg dat je je nek niet breekt, het is hier stikdonker. Verderop is toch ook nog een trap naar beneden?

— Ja — in den hoek van het tooneel, vlak bij den achtermuur. Houdt je maar aan de leuning vast, Dave, maar vertrouw er niet al te veel op, want het ding is wrak. Loop dan maar voor me uit — als jij door de leuning heengaat en valt, is dat voor mij een bewijs dat ze niet betrouwbaar is, en dan keer ik terug!

— Hartelijke ziel! bromde de ander spottend. Nu, volg mij dan maar — mijn oogen zijn al een beetje aan de duisternis gewend. Maar dat zeg ik je — als we hem pakken, dan knijp ik mijn handen dicht.

— Hij kan hier niet weg! hield Dave vol. Je kunt het tooneel op twee manieren verlaten — door het deurtje naast de orkestruimte, en langs de loge van den portier! Bij de deur staat een van onze mannetjes, met voortreffelijke oogen, en die iedereen van het personeel goed kent. Gaat er een vreemde voorbij, dan moet hij het onmiddellijk zien en rapporteeren, en als daar geen kans voor is, moet hij hem zelf nagaan. En langs den portier komt hij zeker niet, zonder te worden opgemerkt.

— Intusschen moet hij dan toch ginder zijn gekomen, zonder dat de portier iets vreemds aan hem zag, klonk de ongeduldige stem uit de duisternis.

— Dat is nonsens! Raffles kan al veel vroeger door een raam zijn binnengeklommen, zonder den portier te zijn gepasseerd!

— Zoo? en wat belet hem dan, weer door datzelfde raam naar buiten te klimmen?

— Dat belet hem het feit, dat er nu veel te veel menschen op het tooneel zijn! Bovendien — je denkt toch niet dat ik gek ben? De achterzijde van den schouwburg wordt scherp bewaakt, het raam waarover ik sprak is vrij hoog van den grond, en ook van de tooneelzijde af kun je het slechts met een ladder bereiken. Het zou gezien worden.

— Maar je vergeet nog een in- en een uitgang, Dave! hernam de man die met den naam van Harry was aangesproken. Je vergeet den oprit voor wagens en paarden! Die heeft een dubbele deur en komt uit op een stikdonkere steeg!

Dave haalde ongeduldig zijn schouders op, en antwoordde kortaf:

— Ik geloof dat je kindsch wordt, Harry. Komen er in Romeo en Julia paarden voor? Of kameelen? Of olifanten? Neen, nietwaar! Nu, dan zijn die breede deuren van jou met een stevige bout en een zwaar hangslot gesloten. Dat heb ik natuurlijk dadelijk nagezien. Geen muis kan er op het oogenblik in of uit.

— Dan zeg ik niets meer, en dan wil ik nu mijn kostbaar leven toevertrouwen aan dit vervloekte bruggetje. Ik hoop dat het mijn negentig kilo zal houden en meer zeg ik niet.

Het gesprek had vrij lang geduurd, en heel voorzichtig tastten de twee mannen in de duisternis hun weg vooruit, toen het Dave voorkwam alsof hij plotseling zijn makker miste. Hij tastte met de hand vooruit, en toen hij niets voelde, stond voor een kort oogenblik zijn hart stil en vroeg hij zich verwonderd af waarom hij geen schreeuw had gehoord, en niet het akelig geluid van een menschenlichaam, dat van groote hoogte bonzend op een vloer neerkwakt. Toen echter alles stil bleef vermande hij zich en zei fluisterend:

— Harry, Harry waar zit je? Ik kan je niet meer zien, loop niet zoo ver voor mij uit.

Maar hij kreeg geen antwoord.

In zichzelf vloekend ging hij voorzichtig verder, tastend met zijn in lakschoenen gestoken voeten over het ribbelige, zwiepende plaatijzer, van het smalle, wel vijftien meter boven den grond aangebrachte gangpad langs den muur.

Hij voelde met zijn linkerhand overal zware klossen, wartels en dikke koorden, en met de rechter gleed hij langs de gladde, ijzeren leuning.

Stil — hier was hij aan het begin van de luchtbrug dwars over het tooneel!

Hier was een schemerig schijnsel merkbaar, afkomstig van de tusschen de coulissen op een platform opgestelde schijnwerper.

Hij kon hier een weinig beter zien, en ging voort, vloekend tegen Harry, bijgenaam „smiling Harry” den eeuwig lachenden schavuit, tot hij plotseling een wilde greep moest doen om zich overeind te houden, want zijn voet was ergens tegen gestuit, dat hem tegenstond bood,

en toch week aanvoelde — en zelfs een eigen leven scheen te hebben, zich scheen te bewegen.

Met een trillende hand tastte Dave Hoot, zich bukkend en zich met de linkerhand vasthoudend aan een der zware, houten klampen, waaraan de hijschtouwen bevestigd waren naar dat ding, dat hem daar in den weg lag, dat hem dien weg scheen te willen versperden.

Hij greep een voet, die heel even bewoog, zijn hand ging tastend omhoog, hij voelde een knie — en onmiddellijk daarboven iets, dat hem nijdig deed vloeken:

— Een dik touw, — stevig vastgesnoerd om twee dijen!

Eensklaps richtte hij zich woest op, en zijn rechterhand begon koortsachtig in zijn zakken te tasten.

Een zaklantaarn had hij niet bij zich maar hij herinnerde zich zijn sigarenaansteker!

Zich niet bekommerd, om het gevaar te worden gezien, knipte hij het zilveren aanstekertje aan, en hield het vlammetje zoo dicht mogelijk boven dien gebonden man, die daar half op het gangpad, half op de loopbrug lag, en er stevig aan was vastgebonden.

Het licht van het vlammetje danste nu over het gezicht van den man, een zwaren man, van zeker wel negentig kilo, die hem met woedende oogen aanzag, maar niets kon zeggen, omdat er een prop in zijn mond was geduwd.

Slechts met moeite weerhield Dave Hoot een ruwen vloek.

Dat gelaat was dat van Harry Sutter, van „smiling Harry” — maar glimlachen deed dat gezicht op dat oogenblik heelemaal niet!

Dave draaide zijn hand met het aanstekertje er in wat om, en belichtte snel de omgeving.

Het schijnsel viel op het dikke touw, een voet verder, dat stevig om een klamp bevestigd was, dicht bij den muur.

Dat touw bewoog zich nog zachtjes.

Langs dat touw moest de man zijn afgeden die zoeven in de duisternis met hem gesproken had!

En Dave liet een sissend geluid hooren. Vervloekt — wie was die man?

HOOFDSTUK IV.

JAGER EN WILD.

Dave haalde onmiddellijk een groot en sterk knipmes uit zijn zak, dat zonderling contrasteerde met zijn keurig uiterlijk, opende het, en sneed met het vlijmscherpe lemmet met vaste hand de koorden door, die smiling Harry gebonden hielden.

Daarna trok hij hem den prop uit de mond, schudde den half wezenloozen reus eens duchtig heen en weer, zoodat het loopbruggetje er gevaarlijk van schommelde en beet hem toe :

— Kom tot je zelf, driedubbele gek ! Ik had moeten weten dat jij niet geschikt bent voor dit soort van werk. Hoe lang lig je hier ?

— Weet ik het ! Een uur — een dag — een maand ! Noem maar op ! Kun jij dat zeggen, als je een douw tegen je kin krijgt die je sterretjes laat zien ? Het mag een wonder heeten, en ik begrijp er niets van, dat ik niet over de leuning ben geslagen ! Ze hebben me zeker bijtijds vastgehouden !

— Wie zijn dat — ze ?

— Dat moet je mij vragen ! Ben ik een kat ? Kan ik in het pikkedonker zien ? Ik krijg een puim op mijn kin, voor ik wist dat ik niet alleen op de wereld sta ! En dat ken net zoo goed een half uur geleden zijn als een half jaar ! Je moet mij noodig standjes geven ? Wat had je mij hier naar boven te sturen ? Is Raffles een ballonvaarder ? Zocht je hem soms in de stratosfeer ? Had me op den beganen grond gelaten ! Ik ben geen man voor hoogere sferen ! ik houd meer van het laag-bij-de-grondsche ! Wat is er gebeurd ?

Dave Hoot had groote moeite zich in te houden en dien onbruikbaren helper niet op een tweeden slag te onthalen, die hem opnieuw bewusteloos zou maken !

Hij knipte zijn mes dicht, stak het weer in zijn zak, en antwoordde, na het verraderlijke aanstekertje gedoofd te hebben :

— Dat zal ik je zeggen, stomme ezel ! Ik heb daareven een gesprek gevoerd over Raffles — en waarschijnlijk met Raffles ! Begrijp je dat ? Ik meende natuurlijk dat jij hier zou zijn, op je post, en het was zoo helsch donker, dat ik niets kon onderscheiden. Op een gegeven oogenblik miste ik mijn gids — dat de duivel

hem halen — en hij moest langs dat touw, dat daar nog hangt te schommelen, naar beneden zijn gegleden, om niet over jouw logge lichaam behoeven heen te stappen. Hemel — als ik bedenk, dat ik bijna over je was gestruikeld, en gevallen was !

— Dan hoefde je nu dien langen uitleg niet meer te geven ! zeide „smiling Harry” lakoniek. Vijftien meter hoog, als het niet meer is. Nu, dat is dan dat !

— Ja, dat is dat, en daar staan wij nu ! siste Dave, bijna stikkend van woede. Je schijnt het nogal kalm op te nemen, maar neem je in acht, als Mister X dit hoort ! Het mag niet mislukken, versta je me ? En het behoeft ook niet te mislukken, als we maar onze zinnen bij elkaar houden ! In ieder geval kan Raffles onmogelijk den schouwburg verlaten, zonder dat een onzer hem voorbijgaat. Natuurlijk is hij vermomd als tooneelknecht, als changeerder. Er zijn er hier zestien — hoe gemakkelijk kan hij niet een van die kerels hebben overgehaald, zich ziek te melden, en hem voor een avond zijn plaats af te staan !

— Dan maar zoo gauw mogelijk naar beneden, Dave, en te zien, wat ervan de aanbrande koek nog te redden valt. Maar over Mister X had je niets mogen zeggen, voor we veilig en wel beneden zijn — ik kan je zeggen dat mijn beenen onder mij trillen !

Zoo voorzichtig mogelijk liepen de twee mannen het smalle loopbruggetje af, tot zij in den hoek het begin vonden van de ijzeren wenteltrap.

Juist bijtijds kwamen zij beneden, want een storm van applaus kondigde aan, dat het tafereel teneinde was, en overal gingen de lichten plotseling aan.

De twee mannen waren allebei in avond-toilet, en niemand lette bijzonder op hen, men had hen voor de voorstelling begon, naar de artistenloge zien gaan, zooals dat wel een vaker gebeurde als de zaal uitverkocht was.

Scherp gingen hun oogen in het rond, vooral onder de tooneelknechts, maar zij konden volstrekt geen verdachte figuur ontwaren, geen gezicht, dat ook maar in het minst gelek

op wat zij zich van Raffles gelaat voorstelde.

De mannen hadden het trouwens zeer druk, want er moest vlug gechangeerd worden voor het volgende tafereel. Het Garrick theater is, zooals gezegd, ouderwetsch ingericht, en het bezat te dien tijde nog altijd geen draaitoneel, of iets dat er op geleek.

— Blijf hier, in de buurt van de artisten foyer, beval Dave fluisterend zijn zwaarlijvigen metgezel. Ik ga eens spreken met den portier. Ik zeg je nog eens — dit mag niet gelukken, onder geen beding! En als Raffles werkelijk onder die tooneelknechts is, dan kan hij ook onmogelijk op dit tijdstip van zijn post wegloopen — het zou onmiddellijk argwaan baren. Als er zoo'n kerel voorbij komt, vraag hem dan of er vanavond geen nieuweling is of een invaller!

„Smiling Harry” knikte met een bedrukt gezicht. Hij begreep zeer wel dat hij op dezen noodlottigen avond zen onvoorzichtigheid begaan had, en dat zou hem duur te staan kunnen komen. Misschien was het slechts een domheid, maar ook domheden vergaf Mister X niet gemakkelijk, en zeker niet, als het om zulke groote belangen ging, als de vangst van John Raffles.

Hij keek Hoot na, hoe diens lenige gestalte langs den muur schoof, om tenslotte te verdwijnen temidden van een aantal koordames, die hem eenigszins verwonderd en nieuwsgierig schenen op te nemen.

Toen vestigde hij zijn blik op een paar zangers, waaronder zich de oude Capulet bevond, die op weg waren naar de artistenfoyer, om daar hunne stembanden nieuwe kracht te geven door middel van een goed glas bier of een sterk grocje.

Maar toen werd al zijn aandacht geconcentreerd op een van de tooneelknechts, waarschijnlijk de chef, een man met een grijze baard en een bril op, die juist eenige bevelen scheen te hebben gegeven, en nu zijn kant uitkwam, in zijn handen spuwend, en blijkbaar onderweg naar een om een klos gewonden touw, op een paar passen afstand van Harry.

Hij wenkte den man naderbij, en vroeg, zijn stem dempend:

— Luister eens, vriend — ik heb je wat te vragen.

— De zaak is — ik heb niet veel tijd, mijnheer, antwoordde de man korzelig. En als het soms te doen is om een van de figurantjes, dan moet je het maar zelf opknappen.

Hij wilde reeds knorrig en ongeduldig verder gaan, maar Harry pakte hem bij den mauw

van zijn blauwe overall, en hernam nog dringender:

— Dat is het volstrekt niet, oude! Ik wil alleen maar een inlichting van je hebben. Het duurt geen halve minuut. Hier heb je wat voor je moeite.

De oude baas keek op het zilverstukje neer, dat daar in zijn handpalm was terecht gekomen, liet het in zijn zak glijden en hernam, met een verlangenden blik op het touw dat hij moest losmaken:

— Schiet dan wat op mijnheer! Als de inspeciënt mij ziet babbelen, lig ik er uit!

— Heb je zieken onder je personeel? Ik bedoel — heb je voor vanavond een plaatsvervanger moeten aannemen? Je bent immers de chef?

— Dat ben ik! En laat eens kijken — waarom U dat weten wilt is mij een raadsel, maar een mensch zijn zin, een mensch zijn leven! Ik heb er een invaller bij — die rooie daar! Is U soms van de arbeidsinspectie? Hij is meerderjarig hoor!

De oude man had over zijn schouder heen naar een roodharig man gewezen, die op dat oogenblik met een reusachtigen, zwaarvergulden zetel tusschen zijn beide armen geklemd over het tooneel, waar men juist bezig was, een nieuw stel decors te plaatse.n

De oogen van „smiling Harry” hadden volstrekt niets glimlachends meer, toen hij ze vestigde op dien man, dien hij met zijn blikken scheen te willen verslinden.

Hij voegde nog een geldstukje bij dat wat hij reeds geschonken had, en zeide droogjes:

— Meer wil ik niet weten. Je hoeft volstrekt niet te zeggen dat er om gevraagd is, versta je? Misschien ben ik wel een beampte — en het gaat om je eigen baantje ook! Mondje dicht dus!

De oude man trok een verschrikt gezicht, bromde toen wat in zijn baard en greep toen vastberaden het dikke touw, dat hij begon los te maken, totdat er twee changeerders kwamen toeschieten, aan wie hij dat lastige werk kon overlaten.

Harry begreep heel goed dat hij in den weg stond op die plek en toch kon hij er niet toe besluiten, zijn post te verlaten, vanwaar hij de man met roode haar in het oog kon houden.

Toen echter de decors waren geplaatst, werd de speelruimte van het tooneel aan zijn blik onttrokken, en hij zag den man met het roode haar niet meer.

Een oogenblik later echter kwam Hoot terug met een donkere uitdrukking op zijn gelaat.

— De portier zegt dat hij niets bijzonders heeft kunnen ontdekken! Voor zoover hij weet zijn er geen nieuwelingen gepasseerd.

— Dan heeft hij niet goed uit zijn doppen gekeken — dan zijn er in den grooten troep mannen mee naar binnen gegaan, die hij niet heeft gezien — of tenminste één man! zeide Harry zacht maar op zegepralenden toon. Want er is een invaller. Kijk vlug — daar loopt hij juist voorbij het achterdoek — die vent met zijn roode haar.

Hoot wendde het gelaat in de aangewezen richting en een uitdrukking van wraakzuchtige voldoening gleed over zijn smal gezicht, toen hij tusschen de tanden mompelde:

— Weet je het zeker?

De chef van het personeel deelde het mij geen vijf minuten geleden mee!

— Dan hebben we hem! Dan kan hij ons ook niet meer ontkomen — en dan was mijn plan ook niet zoo slecht! hernam Hoot, bevond van opwinding.

— Dat zal je geen windeieren leggen bij Mister X zeide Harry jaloersch.

— Dat hoop ik tenminste!

— Als je nu maar onthoudt, dat ik dan toch de man ben geweest, die je op hem opmerkzaam heeft gemaakt! zeide smiling Harry bijna smeekend.

— Maak je niet ongerust — zulke dingen vergeet ik niet zoo spoedig en ik ben ook niet zelfzuchtig. Wat een opluchting, dat ik nu aanstonds niet naar het huis van Rovello hoeft te gaan!

— Rovello? Wat hadden we daar moeten doen? broeg Harry verwonderd. Wij hebben hem toch niet in de zaak betrokken?

— Wij niet — maar Mister X. Ik heb een opdracht gekregen naar zijn huis te gaan, als de zaak mocht mislukken! En daar moet ik rapport van uitbrengen. Rovello is nu eenmaal een van zijn kapiteins, naar het schijnt — maar ik hoop hem gauw genoeg te verdringen — of beter gezegd naast hem te staan, voegde hij er vlug aan toe, met een verholen blik op Harry, want het moet gezegd worden, dat de onderdanen van Mister X elkander niet al te zeer vertrouwden, en steeds bevreesd waren, dat de een den ander zou benadeelen en achteruitzetten in rang.

— Je hoeft voor mij niets te verzwijgen of te verbergen, Dave, zeide Harry spottend. Ik weet drommelsch goed, dat je streven nog veel hooger reikt, dan tot het kapiteinschap alleen. Jij snakt ernaar, tot de twee of drie mannen

te mogen behooren, die het gezicht van den Meester te zien krijgen.

— Stil toch! beval Hoot snel, je praat te hard! Wil je dat alles ondekt wordt?

Op dat oogenblik kwam de roodharige tooneelknecht weer te zien, en Hoot veranderde onmiddellijk weer van onderwerp en beval fluisterend:

— Luister nu! Van dit oogenblik af mag die man niet meer uit het oog worden gelaten. Ik heb er naar geïnformeerd — geen enkele tooneelknecht mag den schouwburg verlaten, vóór de decors van het eerste bedrijf voor morgen weer zijn gezet! Het wordt voor ons dan wat lastig om toch hier te blijven rondloopen, maar ik vind er wel wat op. Ik zal zelf hier blijven, want ik geloof dat ik het vlugst ben, en mij ook het gemakkelijkst kan verbergen als het moet. Jullie anderen houden de wacht bij den uitgang en volgen hem, waarheen hij ook gaat. Dat is voorloopig voldoende. Als Mister X zijn woonplaats maar kent of een van zijn schuilplaatsen, dan is dat ruimschoots genoeg. De rest kunnen we aan hem overlaten.

— En ik hoop dat hij grondig met hem afrekent, gromde Harry, zijn nog altijd pijnlijke armen wrijvend. Ik zou hem kunnen wurgen, als ik denk aan het figuur dat hij mij heeft laten slaan.

— Ik denk liever aan de buitengewone stoutmoedigheid, waarmee hij hier is binnengedrongen — alleen maar om een gril, om te bluffen, om een wensch van een vrouw te vervullen, die niet eens was uitgesproken!

— Dat is waar, dat had ik je nog willen vragen Dave — hoe kwam dat bericht in de bladen?

— Dat was al heel gemakkelijk — ik heb goede vrienden onder de journalisten, van die vrienden die nooit iets weigeren. Je ziet nu dat dat soms groot nut kan hebben. En verdwijn jij nu maar met je groote lichaam, en houdt jij bij den uitgang wat achterbaksch — maar zet je oogen wagenwijd open! Zeide de chef dat dat de eenige invaller was?

— De eenige!

— Dan moet Raffles natuurlijk den man hebben omgekocht — den man wiens plaats hij inneemt, of hij heeft hem de kans benomen, zich vanavond hier aan te melden. Dat zijn zoo van zijn trucs. Maar ik denk bijna — nee ik ben er bijna zeker van, dat die van vanavond ook zijn laatste is geweest!

Er glom een somber licht in de oogen van den bandiet, toen hij deze woorden op zachten

toon uitspraak, en toen gaf hij Harry een wenk om heen te gaan.

Hij moest op zijn teenen loopen, want de man bij het doek stond reeds met opgeheven armen klaar om het voordoek open te trekken.

Het laatste bedrijf was begonnen.

Hoot bleef waar hij was, en zijn scherpe oogen keken in de halve duisternis die nu weer achter de schermen heerschte.

Een paar maal zag hij den roodharige totdat de man stokstijf bleef staan op den post die hem blijkbaar was aangewezen in een donkeren hoek bij den voorgrond van het tooneel.

Vanwaar hij stond kon hij weinig zien van de handeling, maar hij hoorde ofschoon zijn gedachten met heel iets anders bezig waren, de doordringende, smartelijk ontroerde stem van Archibald Meredith :

„Uw laatsten blik.

Gij oogen! Uwe laatste omhelzing, armen!

En, ademspooten, lippen, zeeg'le Uw kus

Den eeuwen bond met de'alverzwelger,

Dood!”

Nog slechts tien minuten, en dit drama der gruwelijke vergissing, deze jammerlijke comédie van twee minnenden, op een dwaalspoor gebracht door het wreede lot, zou geëindigd zijn.

Onder een hagel van applaus viel voor de laatste maal tenslotte het scherm. En de beide acteurs die de hoofdrol vervuld hadden konden tevreden zijn — achtmaal werden zij teruggeroepen voor het opgetogen publiek!

Toen hoorde men het ratelend neerkomen van het brandscherm, en niets meer van de geluiden in de zaal kon nu doordringen tot het tooneel, dat eensklaps leeg was en half duister, want de tooneelknechts die naar huis verlangden maakten spoed met de ontruiming.

Haastig droegen ze de decorstukken weg, die den grafkelder onder de cel van Broeder Lorenzo hadden gevormd, en begonnen weer andere aan te dragen — die van het paleis van den Capulet, want morgen zou de voorstelling herhaald worden.

Kennedy was een man die het ijzer smeedde zoolang het heet was — en deze avond had hem geleerd, in welke richting zijn belangen lagen.

Verrukt en geheel weder met haar lot verzoend, was Maud naar haar kleedkamer gesneld, bekeek nog eens de drie kostelijke diamanten, en begon zich toen haastig af te schminken.

Een voor een verlieten de tooneelspelers het theater, en telkens wierp de portier een scherp blik op hen terwijl hij aan zijn pet tikte.

Lachend en snaterend holden de figurantjes de houten trap af, en velen ervan werden daarbeneden teeder ontvangen door een goeden vriend, die haar huiswaarts zou geleiden.

Maud was een van de laatsten die, door Gertrude gevolgd, opgewekt langs de loge van den portier ging, en den man vriendelijk toeknikte.

Op haar wachtte echter niemand — en even zuchtte zij, en zocht met Gertrude naar een ledige taxi, wat lang niet gemakkelijk was op dat uur van den nacht. Maar spoedig zou het beter gaan — het succes zou razend snel komen, en dan kon zij over zooveel dure auto's beschikken als zij zelf maar wilde!

Dicht bij den uitgang stonden, eenigszins van elkaar verwijderd drie mannen, maar dat was bijna niet op te merken, want zij bevonden zich op duistere plekken, vanwaar zij echter de artistenuitgang goed in het ook konden houden.

Hoot bevond zich geheel alleen, terzijde van het tooneel, en was er getuige van hoe de brandweerman zich gereedmaakte, zijn eerste ronde door het gebouw te gaan maken.

Hij had een kaarslantaarn ontstoken en die klaargezet.

Vlak bij zijn post was een telefoon, en voor de eerste maal, na zijn horloge te hebben geraadpleegd, meldde hij aan zijn post dat alles veilig was.

De man met het roode haar, wellicht wat onwennig, was een der laatsten die achterbleef.

Hij stond op het tooneel, bezig zijn korte, duffelsche jekker aan te trekken, toen er eensklaps een vrouw kwam aanloopen, in een goedkope mantel gestoken met de woorden:

— Komt er vanavond nog wat van? Jij laat me maar blauwbekken in de kou. Vooruit, ik heb wel trek in iets hartigs.

— Bedaardheid kan je redden vrouw, antwoordde de roodharige man lijzig. Ik moet nog even mijn gereedschappen halen. Morgen zal ik het nieuwe kippenhok onderhanden nemen — dan ben je wel weer in je sas!

Hoot had geen woord gemist van dit korte gesprek.

Hij voelde zich bleek worden op de duistere plek waar hij stond, want die lieden daar moesten zich alleen wanen, onbespied, en zij hadden gesproken zooals man en vrouw doen.

Niet zoodra had de roodharige zich verwijderd of Hoot verliet zijn schuilhoek, trad op de vrouw toe en vroeg, zijn stem tot vriendelijkheid dwingend:

— U heeft een beetje last met uw man,

merk ik ? Hij is immers uw echtgenoot, die vriend met dat kastjanruine haar ?

— Zegt u maar gerust rood ! zeide de vrouw minachtend. En wie zou hij anders zijn dan mijn man ? Als U hem soms over wilt nemen ? Het is me een lekkertje !

Als ik vragen mag — is hij hier allang !

— Dat wordt met Mei twaalf en en een half jaar ! Maar van een jubileum heb ik niets gehoord ! Dat ging vroeger anders mijnheer !

Op dat oogenblik kwam de roodharige terug met een kistje gereedschap onder zijn arm en een pruim in zijn mond die zijn wang geheel deed bolstaan.

Bijna tegelijkertijd kwam een rijzig man met zwart haar en zwarte oogen aanloopen, terwijl hij zijn jas aanschoot, en die niet al te vriendelijk tot Hoot zeide :

Ik geloof niet dat U hier thuishoort, mijnheer ! Denkt U erom, direct gaan we sluiten !

— Is U — U is toch niet de chef van de changeerders ?

— En waarom zou ik dat niet zijn ? vroeg de man beleedigd.

Hoot voelde hoe zijn vuisten beefden en hoe zijn keel droog werd toen hij hernam :

— Is de chef dan niet grijs ? Een oud man ?

— Grijs ? Ik heb hier geen grijze tooneelknechts ! Of wacht eens — jawel, vanavond had ik er toevallig een — maar dat was een invaller ! Die was gekomen inplaats van zijn zoon, die vanmiddag onder een auto was geraakt ! Maak een beetje haast mijnheer !

Hoot beet zich de lippen bijna ten bloede.

— Die driedubbele ezels van een Harry — die onbruikbare domkop, die zich nogmaals vergist had en nu was het een vergissing die wel eens onherstelbaar kon zijn !

Die zoogenaamde chef, die grijsaard, dat was John Raffles geweest — en hij had den spot gedreven met zijn slachtoffer.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

HET HUIS VAN ARTHUR ROVELLO.

Hoot snelde over het donkere tooneel, struikelde vloekend over een paar nog niet verwijderde docerhaken, bereikte de trap, die naar buiten voerde, en vroeg bijna schuimbekkend van woede, op zachten toon aan den portier :

— Is er een roodharige changeerder in dezen schouwburg ?

— Ja zeker — dat is Jack Hudson — die is hier al ruim twaalf jaar.

— Is de chef van de changeerders een oud man ? Grijs ?

— Welneen ! Groot en pikzwart, jong nog !

Hoot beet zich op de lippen, maar hij beheerschte zich en vroeg :

— Heb je dan vanavond een changeerder met grijs haar zien voorbijkomen ?

— Neen — en dat kan ook niet, want die hebben we hier niet !

— Het was een invaller !

— Bestaat niet ! Dan had ik hem moeten zien !

— Dan is hij langs een anderen weg binnengekomen, die slimme Satan ! mompelde Hoot, bijna stikkend van woede. En dan heeft hij misschien wel een heel valies vol vermoeningen bij zich gehad. Maar zou hij dan altijd den spot met ons kunnen drijven ? Moeten wij ons als kwajongens bij den neus door hem laten nemen ?

— Iets niet in orde ? vroeg de portier droogjes, en niet zonder eenig leedvermaak.

Hoot wierp hem een boosaardigen blik toe, en zeide :

— Er valt niets te lachen, idioot ! Als je dit je baantje maar niet kost ! Heb je dan ook geen man met grijs haar den schouwburg zien uitkomen ? Even voor het laatste bedrijf begon, was hij achter de schermen.

— Als ik hem gezien had, zou ik het zeggen, antwoordde de portier norsch. Er is niemand naar buitengekomen, dien ik niet goed kende — natuurlijk behalve de heeren die in de artistenloge een plaats hadden gekregen. Maar daarop hoefde ik toch zeker niet te letten, is het wel ? Er was me gezegd — vreempies onder het personeel, en daarop heb ik gelet !

Hoot wierp den man een vernietigenden blik toe, en hij scheen in een stroom verwenschingen te willen losbarsten, toen hij zich bedacht, de schouders ophaalde, en moedeloos de trap afliep.

Een paar seconden later trad uit een duistere hoek een man op hem toe, die met onzekere stem vroeg :

— Marcheert het niet, Hoot ? Ik zou aan je gezicht en je houding zeggen, dat het niet heelemaal naar wensch gaat !

Het was „Smiling Harry”.

Hoot keek hem op een bijzondere wijze aan met zijn groenfonkelende oogen, liet een kort lachje hooren, en antwoordde, schijnbaar volkomen kalm :

— Het is inderdaad niet heelemaal naar wensch gegaan, Harry. Je had je vergist. O, het was maar een kleinigheid. Die man met zijn roode haar was geen invaller en die man met zijn grijze haar was geen chef, maar John Raffles, voor de rest klopte alles prachtig. Ik zou je dus willen aarnaden, voorloopig maar buiten den greep te blijven van — je weet wel wien.

Het groote lichaam van Smiling Harry begon te beven, en hij legde een trillende hand op den arm van Dave Hoot, toen hij op heeschen toon zei :

— Dave, — op mijn woord — ik heb toch gedaan wat ik kon ! Wie kan er rekening mee houden dat iemand zoo vervloekt goed comédie speelt, en daarop zijn oude beenen rondscharrelt, alsof hij het al een halve eeuw gedaan heeft ?

— Het is goed — maak die verontschuldigen zelf maar, als je tegenover den Meester staat. En nogmaals — houdt je een beetje op den achtergrond, als je leven je lief is !

— Maar jijzelf ! Ga jij soms vrij uit ? riep Harry plotseling woest en doldriftig. Is het mooie plan soms niet van jou uitgegaan ? Ben jij alwetend ? Hadt jij niet moeten begrijpen, dat je tegenover een man als Raffles met zulk kinderspel niet moet aankomen ? Ik heb jouw bevelen opgevolgd en niets anders ! Als ik hangen moet — dan hang jij mee !

Dave Hoot wierp den bulderenden reus een ijnskouden blik toe, en draaide zich toen zonder een woord te zeggen om.

— Waar ga je naar toe? riep Harry hem achterna.

— Dat zul je je wel herinneren! antwoordde Hoot koeltjes. De zaak is mislukt — en ik zal de gevolgen weten te dragen, maar niet alleen, dat zweer ik je! Alles zou anders gegaan zijn zonder jouw vervloekte ezelachtigheid!

En dat waren de laatste woorden die Dave Hoot op dien avond tegen den rampzaligen Harry sprak, wien het glimlachen thans geheel scheen te zijn vergaan!

Terwijl Hoot door de donkere zijstraat liep, waarop de artistenuitgang uitkwam voegden zich nog een paar andere mannen zwijgend bij hem, die hem met enkele woorden op de hoogte stelden.

— Hij kan nog binnen zijn! opperde een van de teleurgestelde bandieten.

— Neen! Ik ben zeker dat hij al weg is — al begrijp ik niet op welke manier. En al was dat niet zoo — wat zou het geven, dat reusachtige gebouw en dat tooneel met zijn onderaardsche bergruimte te gaan onderzoeken, met de kans, dat je telkens over den brandweerman struikelt?

De Meester zal zien dat ik een man ben en een tegenslag weet te dragen, tegelijk met mijn straf! Dus — naar het huis van Rovello!

Er werd verder niet meer gepraat en vier mannen stapten in een gereedstaande auto.

Een van hen nam achter het stuurwiel plaats, en de auto reed snel weg — en op een veiligen afstand, maar nooit zoover dat de berijder de auto uit het oog verloor, reed een motoragent, en die motoragent was niemand anders dan de ons welbekende Charles Brand, de vriend en helper van den geheimzinnigen avonturier, die onder den naam van John Raffles het best bekend is geworden, en wien de felle jacht van dien avond had gegolden.

Brand had zoeven zijn instructies ontvangen van John Raffles, die inderdaad onder het uiterlijk van een reeds grijzend tooneelknecht den schouwburg had verlaten — maar niet langs den gewonen weg, dien men daarbij placht te volgen, langs de loge van den portier!

Het mag hier ter plaatse wel reeds gezegd worden, dat Raffles misschien eenige achterdocht gekoesterd heeft, na de lezing van het bericht in de Kunstrubriek, waarover Maud zich zoo toornig toonde, maar hij begreep aanstonds de ware toedracht, zoodra hij Hoot had gezien — want deze onvoorzichtige, hoewel onder-

nemende jongeman was er tot zijn schade onkundig van dat Raffles zijn gezicht al eens gezien had bij een vorige gelegenheid. En van dat oogenblik af was zijn geheele onderneming tot mislukking gedoemd. Hoot had daarbij ook heelemaal vergeten dat de zaak zich afspeelde op het tooneel van een schouwburg, dat inderdaad ruimschoots voorzien is, niet alleen van schuilhoeken, maar ook van pruiken en allerlei costuums.

Brand had dus, zooals gezegd, zijn instructies ontvangen en reed nu opgewekt en in zijn vuistje lachend achter de mannen aan, die van jagers wild waren geworden.

De auto was heel Charing Cross Road ten-einde gereden, volgde nu een breede dwarsstraat, en begon Holborn Viaduct te volgen.

In de nabijheid van een oud plein, bijna geheel ingesloten door minstens even oude huizen, minderde de auto vaart en stond ten slotte stil voor een der oudste van die huizen, met een kleinen voortuin, zooals men er hier en daar nog enkele vindt in het hartje van Londen.

Brand had goed opgelet, en op het juiste oogenblik zijn motorrijwiel doen stoppen en zwijgen.

Hij duwde het zware vehikel snel op het trottoir en keek aandachtig toe verborgen in de schaduw van een winkelluifel.

Hij zag hoe de auto verder reed, en vaag ontwaarde hij de schimmen van drie mannen, die door den kleinen voortuin liepen, en die wel verwacht schenen te worden want zij werden dadelijk als opgezogen door het geheel duistere huis.

Het was op dat tijdstip omstreeks half twee in den nacht.

Brand wachtte nog even, en pas toen het geheel stil was begon hij zijn zwaar rijwiel voort te duwen, daar hij het niet waagde de aandacht te trekken door al te luid motorgeroffel, dat in de nabijheid van het verdachte huis eensklaps zou ophouden en daardoor wellicht argwaan zou wekken.

Het huis zelf kon hij vrij gemakkelijk terugvinden, want het was het eenige dat een lage stoep had, en hij herinnerde zich de drie gedaanten een paar treden te hebben zien opgaan.

Brand plaatste het zware motorrijwiel, zoo zachtjes hij maar kon op den standaard, en toen stond hij een oogenblik te overleggen, wat hem nu te doen bleef.

De instructie van Raffles had heel eenvoudig geluid, dat hij zich moest overtuigen waar Hoot ergens bleef. Dat wist hij nu en feitelijk

behoefde hij dus slechts terug te rijden en rapport uit te brengen.

Maar Brand had dien nacht waarschijnlijk een aanval van grooten werkijver, en hij wilde de dingen misschien wel wat al te mooi en te goed doen — hij wilde dat huis binnengaan, tersluiks, nu hij er toch was, en trachten, een beraadslaging van die gevaarlijke schelmen af te luisteren.

Het kwam hem niet bijzonder lastig voor, want het huis was aan alle vier de kanten te benaderen, daar het eenigszins afzonderlijk stond, en hij was een te goed leerling geweest van dien Meester aller inbrekers, om niet overtuigd te zijn, dat hij, met behulp van de werktuigen die zich in de gereedschapstasch op zijn motorrijwiel bevonden, zonder al te veel moeite zou kunnen binnendringen.

En Brand gaf daarbij blijk van een wel wat onvoorzichtig optimisme — het was duidelijk dat hij den tegenstander onderschatte, en niet wist, hoe sterk de andere partij was.

Hij keek nog eens links en rechts, maar er viel in de stille, breede straat niemand te zien.

Allereerst volgde hij nu het smalle klinkerpaadje, ging op den stoep staan na zich te hebben overtuigd dat alle gordijnen aan de voorzijde van het huis gesloten waren en las den naam die op een koperen plaatje op de deurpost was bevestigd — Arthur Rovello.

— Nooit van gehoord! bromde hij. Maar waarschijnlijk een heerschap die over heel wat geld te beschikken heeft. Dit is een duur huis, of ik ken mijn goed oud Londen niet meer! Wij zullen nu eens zien wat de zijkanten en de achtergevels ons voor mogelijkheden biedt!

Hij ging de stoep weer af, liep behoedzaam om het huis heen en bestudeerde eenigen tijd den achterkant.

De tuin was hier niet breder dan een meter of drie, en van een achterstraat gescheiden door een tamelijk laag muurtje dat al heel gemakkelijk te overklommen was. Dat zou in geen geval eenig bezwaar kunnen opleveren voor een man als Brand, goed geoefend in tal van sporten.

Zijn blikken vlogen over de ramen van den achtergevel, en toen bleven zij rusten op een raam gelijkvloers, dat er aanlokkelijk uitzag want het bezat geen luik, tenminste niet aan de buitenzijde.

Snel liep hij terug, en duwde het motorrijwiel tot aan de plek waar hij zooeven gestaan had en maakte zachtjes de gereedschapstasch los, hing ze aan een riem om zijn schouders, klauterde over het lage muurtje, en begon toen

fluks met zijn werk, naar het scheen vergeten dat iedereen die hem bij zijn bezigheid zou verrassen een zonderlinge indruk moest krijgen waarop hij de taak als orderbewaarder opvatte.

Maar Brand werkte met blinden ijver voort, hij popelde bij de gedachte, dat hij Raffles misschien zeer kostbare inlichtingen zou kunnen geven, ja zelfs werd hij nu in de mogelijkheid gesteld, te ontdekken wie die gevaarlijke Mister X was, de man met de zwarte kap!

Het raam had een sluiting, die zeker stevig genoeg was om weerstand te bieden aan de pogingen van een beginneling, maar voor iemand als Brand, die de geheimen van bijna iedere venstersluiting door en door kende, leverde zij niet al te veel moeilijkheden op.

Hij wist met een zeer fijn metaalzaagje onder de raamkier door de stang van de spagnolet door te zagen, hetgeen nauwelijks tien minuten duurde — want de zaag was van het beste staal, en de stang daarentegen was van heel gewoon ijzer.

Hij moest ditzelfde nog eens herhalen aan den bovenkant, waar het een weinig lastiger was, maar toch gelukte hem ook dit, en toen behoefde hij nog slechts het raam open te duwen.

Vrees dat hij bij zijn werk gezien zou worden behoefde hij niet te koesteren, want de achterstraat was eigenlijk niets anders dan een pad, bestemd voor leveranciers en chauffeurs, want aan de achterzijde bevonden zich ook meestal de garages — en het was reeds zoo laat, dat geen levende ziel hier zich meer vertoonde.

En dat was maar goed ook, want om bij de bovenrand van het raam te komen, had Brand zich op de vensterbank moeten hijschen.

Hij wierp een blik in het duistere vertrek, luisterde scherp toe, liet voorzichtig zijn zak met gereedschappen op den vloer zakken, volgde die tasch, deed een paar stappen — en liep regelrecht in de armen van een drietal mannen, die zich zwijgend maar vastberaden op hem wierpen en waarvan er een hem dadelijk onthaalde op een geweldigen kinstoot, die hem bijna het bewustzijn deed verliezen, alsof het hier een echte knock-out gold.

Hij verweerde zich wat hij kon, maar heel spoedig moest hij de nuttelooze worsteling opgeven, en hij verwenschte zijn lichtvaardigheid, en zijn zelfoverschatting, die hem iets had laten ondernemen, dat hem duur zou kunnen kosten.

Hij voelde hoe zijn armen op zijn rug werden gewrongen en vastgebonden, hij hoorde hoe een van de aanvallers het raam weer sloot, en

een gordijn dicht trok, en toen werd er licht gemaakt, en kon hij de gezichten van zijn aanvallers zien.

Een hunner herkende hij onmiddellijk — dat was die jongen snuiter met zijn groenachtige, gevaarlijke oogen Dave Hoot. De twee anderen meende hij wel al eens te hebben gezien — hij had een vage herinnering van hun gezicht — tot hij zich plotseling te binnen riep, dat hij die gezichten nog dienzelfden nacht vaag had kunnen onderscheiden in het onzekere licht van de lantaarns bij de artistenuitgang van den schouwburg.

— Wel zoo — het is een politieagent! zei een van de drie mannen langzaam en afgemeten terwijl hij Brand met zijn zwarte oogen doordringend aanzag. Mag ik weten wat je doen kwam, man? We hielden je voor een inbreker.

— Ik — ik kwam mij eens overtuigen of alles hier in orde was — het kwam mij voor dat ik ergens licht zag, stotterde Brand, en hij had daarbij het beschamende gevoel dat hij ongeveer het domste zeide, wat er met mogelijkheid maar te zeggen viel —

Rovello — want hij was het die gesproken had — trok zijn donkere wenkbrauwen hoog op, en zeide spottend:

— En daartoe zaag je de spagnolet van de ramen der menschen door, die je gelukkig wilt maken met je zorg? Een eigenaardige wijze! Waarom heb je niet eenvoudig aangescheld?

— Ik wilde niet storen! gaf Brand ten antwoord, en hij had zichzelf wel voor z'n kop kunnen slaan.

— Charmant! Hier is een agent die wil waarschuwen, doch niet storen! hernam Rovello zich grijnslachend tot Hoot en Peter Maine wendend, want dat was de derde der drie aanvallers.

Een hunner had de tasch van Brand al opgehaald, en ze geopend. Hij liet een zacht gefluit hooren en zeide, vol verwondering:

— Een prachcollectie! Keurige spulletjes, en van het modernste soort. Vertel eens, agent, wat is eigenlijk je nummer?

— Dat kunt U op mijn kraag lezen! antwoordde Brand, die het nu eens met grofheid probeerde. Maak dadelijk die touwen weer los. U heeft een vreemde manier om de menschen te behandelen, die U goed willen doen!

Rovello was vlak voor hen komen staan en zeide, met een gevaarlijke flikkering in zijn zwarte oogen, vuisten gebald:

— Ik zou nu maar ophouden met die comédie — wie je dan ook bent. Het is nu wel mooi

geweest. Wij wisten van je komst — we zagen je al toen je op de stoep stond.

Hij begon zonder overhaasting de blauwe tunica los te knopen, en vervolgde toen, Brand strak aanziende:

— Is het gewoonte dat politieagenten een fijn, batisten rokovert hemd en een satijnen rokvest onder hun uniform dragen? Ik zal je zeggen wat de zaak is — je hebt je wat al te gauw moeten verkleeden!

Zijn blikken gleden onderzoekend over het gelaat van Brand, die in de worsteling natuurlijk dadelijk zijn helm had verloren en toen hief hij plotseling de hand op, gaf een ruk — en hield den dikken, zwarten knevel in de hand, die de bovenlip van Brand versierd had.

En deze kreeg tranen in de oogen van pijn, want het ding was stevig bevestigd geweest.

Rovello echter scheen zich in het minst niet te verwonderen, en zeide schouderophalend:

— Hij is het niet zelf, Hoot — maar hij is stellig een helper van hem. Je weet wie ik bedoel. Man, misschien loop je je straf toch nog vrij, en kunnen wij hem in handen krijgen.

— Wat hebben wij aan dezen man, zeide Hoot minachtend. Het was mij om dien ander zelf te doen! Als hij daar stond in zijn plaats — ik zou er een jaar van mijn leven voor over hebben!

— Wacht maar eens rustig af, hernam Rovello kalm. Wij zullen eens zien wat er met overreding uit dezen grappenmaker te halen is!

Hij wendde zich nu rechtstreeks tot Brand en vervolgde op koelen toon:

— Wij moesten nu, dunkt mij, open kaart met elkander spelen. Ik ben de bewoner van dit huis, en jij bent heel zeker geen politieagent. Je bent de helper van John Raffles — beken het maar dadelijk!

— Ik weet niet wat U bedoelt! zeide Brand, en hij gevoelde zich jammerlijk zwak en onzeker op dat oogenblik.

— Je weet het integendeel zeer goed! hernam Rovello. Je moet vanavond in den schouwburg zijn geweest — met je vriend, met Raffles. Waar is hij nu?

— Ik weet het niet! antwoordde Brand.

— Je liegt! Je weet het zeer goed! riep Hoot heftig, vlak voor Brand tredend, en de handen opheffend als om den weerloozen man in het gezicht te slaan.

Rovello echter, duwde hem langzaam terzijde, en hernam op zijn koelen, rustigen toon:

— Die drift brengt je niet verder, Hoot. Wij zullen in alle kalmte maar ook vastberaden tewerk gaan. Deze man weet, ik ben er van

overtuigd, met volstrekte zekerheid waar Raffles zich nu bevindt. Het is duidelijk dat hij hem rapport had moeten gaan uitbrengen. En hij zal het ons zeggen ook.

— Neen, Rovello, zeide Brand plotseling volkomen rustig. Ik zal het je zeker niet zeggen. Dat zou ik niet doen, als ik het wist.

— Komaan, je weet het, hernam Rovello spottend. En je zult het wel zeggen ook. Niet alleen omdat wij het zeer noodzakelijk moeten weten — maar omdat je zult willen leven!

— Als het daarom gaat — dan vrees ik den dood niet! riep Brand uit, en het gaf hem een heerlijk gevoel van trots dat zijn stem bij die woorden vast klonk.

— Misschien niet den dood, zooals hij zich meestal voordoet — plotseling en onverwachts! hernam Rovello afgemeten. Maar er is een dood, dien zeer langzaam naderbij sluipt die telkens even de hand naar U uitstrekt, U dan weer loslaat. Maar U tenslotte toch grijpt, — en die U onder het wachten op het genadige einde op een vreeselijke wijze weet te martelen!

Brand was even verbleekt, want hij had aan de oogen van Rovello gezien dat de schurk geen loos dreigement uitte, maar dat het hem vreeselijke ernst was. En hij bevoelde dat hij nu al zijn krachten zou moeten inspannen, om zich een man te toonen — en Raffles waardig te zijn, die onder zulke omstandigheden van geen toegeven had geweten, zelfs niet waar het stoffelijke dingen betrof als de plek waar zich een zijner schatkamers bevond.

Hij richtte zich zoo hoog mogelijk op, en nog trilde zijn stem niet toen hij zeide:

— Ik heb niets te zeggen! Ik weet ook volstrekt niet wat jullie bedoelt. De naam Raffles is mij volkomen onbekend — —

— Dat is vreemd genoeg voor een politie-agent, hernam Rovello sarcastisch. Komaan, jongens — wij zullen niet langer tijd vermorsen. Wij zullen eens zien wat mijn nieuwe, kleine uitvinding, mijn aardig amateursknutselwerkje op dezen man voor een uitwerking heeft! Hij mag dan de eerste zijn, die mijn aardig kabinetje inwijdt! Vooruit met hem — en vlug wat!

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

HET KABINET VAN DEN DOOD.

Brand werd aanstonds door zes stevige handen aangegrepen, hij verzette zich aanvankelijk zoo goed hij kon, zijn hoofd en beenen gebruikend, maar toen hij inzag dat ieder verzet toch nutteloos was, toen besloot hij ook, zijn krachten liever tot een betere gelegenheid te sparen.

Zoo liet hij zich dan rustig wegvoeren uit het vertrek, zich vast voornemend om als een man den dood onder de oogen te zien, nu hij door zijn eigen dwaasheid, of — om rechtvaardig tegenover Brand te zijn — nu zijn lichtvaardige moed hem in dien toestand had gebracht, terwijl hij toch had behooren te weten, met welk soort lieden hij te doen kreeg.

De vier mannen liepen door een slechts matig verlichte gang, daalden toen vier treden af, en bereikten aldus den beganen grond.

Weer een trap, en toen een nieuwe gang die wel eindeloos scheen te zijn, nadat een zware deur was geopend, die op een celdeur geleek, bij het zwakke licht van een zaklantaarn.

Brand leidde uit de lengte van deze gang af, dat hij reeds lang het huis van den man had verlaten, die zeker als de gevaarlijkste en stoutmoedigste van Mister X's kapiteins moest worden beschouwd.

Zwijgend ging de kleine groep verder, snel en voor een kort oogenblik had Brand het gevoel, de sterke wurgende gewaarwording alsof hij zoeven als een groot misdadiger voor de laatste maal in zijn cel was gewekt, en alsof hij nu door ruwe beulshanden naar de schavot werd gevoerd, waar de scherprechter hem wachtte.

Deze gang was vrij goed verlicht, want om de twintig meters bevond zich een kleine gloeipeer in het midden van de gewelfde zoldering.

De gang was nog nieuw, over een afstand van een vijf, of zestal meters, meer verder op ging zij over in een soort van tunnel, die zeer duidelijk uit een veel vroeger tijdvak moest zijn — de steenen waren groot en tamelijk ruw behouwen, en de kalk brokkelde hier en daar af in de voegen.

Een tweede deur werd geopend, en nu moes-

ten allen zich bukken, om onder de bovenste deurpost te kunnen heengaan.

Brand begreep wel, dat hij zich ergens onder een zeer oud huis moest bevinden, of misschien wel een oude kerk, wie weet een oud gedeelte van Londen's stadwallen, die immers ook talrijke cachotten hadden bezeten, waarvan er nog honderden in deze groote stad noesten zijn, zonder dat men er iets van wist, omdat men zich niet de moeite had gegeven, ze bij den aanleg van nieuwe wijken, dicht te werken. In ieder geval — dit oude gedeelte was nu toch weer achter den rug, want Brand trad een kelder binnen, waarvan de wanden gemaakt worden van het modernste wat er maar is — gewapend beton, gelijk hij kon zien, nadat Hoot, die hier den weg scheen te kennen, naast de oude gewelfde deur een schakelaar had omgedraaid.

De kelder was tamelijk ruim, omtrent drie meter hoog, en in de zoldering zag Brand een ijzeren schuif, of een soort van luik, waarvan hij het doel niet begreep.

Trouwens was zijn aandacht het allereerst gevestigd op een paar machines, die er eenigszins uitzagen als electrische turbines, met schoepraderen, gedrongen van bouw, en die daar klaarblijkelijk nog pas zeer korten tijd stonden, want de weinige nikkelen deelen eraan, blonken als zilver, en het koperwerk leek wel glanzend gepoetst goud. Hij zag verder nog eenige trossen dikke, goed geïsoleerde kabels, die in den betonnen muur door een koker van eboniet verdwenen.

Rovello had hem met een wrangen glimlach gades gesagen, en zeide nu met zijn scherpe stem met boosaardigen spot :

— Nu vraagt mijnheer de agent zich zeker af waartoe die machines kunnen dienen ? Het zal je spoedig genoeg duidelijk worden. Wij zullen ons eerst eens overtuigen of zij nog goed werken.

Hij haalde een kleine handle over, een aanloopmotor begon zachtjes te spinnen, en toen hij den hefboom wat verder doordrukte begonnen de schoepraderen met een diep brommend, gonzend geluid te draaien en spoedig

draaiden zij zoo snel, dat men ze volstrekt niet meer kon zien, of liever — dat het gelek alsof ze weer stilstonden!

De grond trilde door de machtige, ongehoord snelle wenteling der zware raderen.

Rovello luisterde een oogenblik naar dat zware gonzen, knikte toen goedkeurend, en zeide met een grijnslach:

— Het is duur geweest — maar ik geloof dat het goed is! En nu — voert hem naar de cel des doods, tenzij hij hier aanstonds antwoord wil geven op de vraag, die hem zooeven gesteld werd.

— Neen! En ik zal ze ook nimmer beantwoorden, welke martelingen jullie me ook laten ondergaan! schreeuwde Brand hartschochtelijk en zijn oogen, die anders zoo zacht en vriendelijk konden zijn, schoten vonken.

— Wij zullen zien! zeide Rovello rustig. Als mijn uitvinding maar iets waard is, dan geloof ik niet dat je lang tegenstand zult bieden! En daarbij zul je tevens verbaasd zijn over haar zindelijkheid, haar keurigheid, ik had bijna had gezegd — haar poëtische uitwerking! De menschen die ik dood — die vertoonen naar het uiterlijk niet de minste afwijking met ieder ander lichaam, dat gezond is en leeft! Men zou kunnen aannemen dat mijn dooden slapen — maar dan moet men niet naar het gelaat zien, want dat verraad maar al te vaak de verschrikkingen, die er zijn voorafgegaan aan dien laatsten slaap! Maar geen bloed, geen zware kneuzingen, geen kogelgaten — geen brandlucht van geschroeiide zolen, en dergelijke ouderwetschen rommel — niets van dat alles! Ik dood sommigen menschen — maar ik mag zeggen dat ik hen elegant dood. Je zult het trouwens zelf wel zien. Naar de cel met dien helper van Raffles.

Hoot had reeds een tweede deur geopend, in denzelfden wand, als waartegen de machines geplaatst waren.

Toen werd Brand in een vertrek gebracht, dat de vorm had van een kubus, want het was omstreeks drie meter hoog, breed, en lang.

In het midden op den vloer wat een zit een zitmeubel geplaatst — een stoel kon men het bezwaarlijk noemen — geheel van beton vervaardigd, en met inplaats van een leuning een soort van platte zuil, voorzien van een stalen rail, waarin een platte staaf van het zelfde metaal open neer kon schuiven, die aan haar bovenste einde een hoofdsteun had, en welke men op verschillende hoogten kon vastzetten, ongeveer op dezelfde wijze als een scheerstoel.

De betonnen zetel, die eveneens een kubusvorm had, stond op vier korte, stalen pooten, die echter van tandreepen waren voorzien, waarin rondsels grepen, zoodat men den geheelen stoel over een lengte van een paar dicemeter naar boven of naar beneden kon verplaatsen. Aan den zetel zelf, zoowel als aan den rugsteun, waren zeer dikke, lederen riemen aan stalen ringen vastgemaakt.

— Een electricische stoel! zeide Brand vol minachting. En daarmede denk jullie mij vrees aan te jagen?

— Oordeel niet te haastig! zeide Rovello spottend. Waar zie je de electricische draden? Neen, ik werk met iets anders. Ik werk niet met electriciteit, niet met staal en lood, niet met vuur — ik werk met een veel doodelijker middel, en met een, dat beter martelt! Het zal mij een genoegen zijn, je de werking van mijn kleine uitvinding uit te leggen. Je zult begrepen hebben dat de stoel bestemd is om den patient, zoodanig te plaatsen, dat hij zich niet bevrijden, en maar zeer weinig bewegen kan. Dit is noodig — om hem voortdurend in dezelfde positie te houden van dit samenstel van dikke, stalen buizen, die rondom een soort van wiel geplaatst zijn, en die een weinig spits uitloopen, zooals de straalpijp van een brandspuit — maar veel korter, zooals je ziet, nauwelijks een hand breed. Dat is alles wat je aan dezen kant van den muur ziet. Maar aan den anderen kant draait de machine! Wat denk je dat ze doet? Iets heel eenvoudigs — zij perst lucht samen, en bewonder nu mijn schrandereheid — een wentelend samenstel van buizen, laat die samengeperste lucht nu eens met verschrikkelijke kracht, dan weer wat zachter, ontsnappen door de stalen pijpen, die alle gericht zijn naar dezen stoel in het midden! Je begrijpt de truc? Je hebt wel eens ondervonden, hoe pijnlijk het kan zijn, als gij met de borst op een hard voorwerp valt, of wat het zeggen wil, als iemand U te hard op den oogbal drukt?

Hij keek naar Brand, als verwachtte hij een antwoord, maar deze zei niets, en was alleen wat bleeker geworden, want hij begreep maar al te goed, welk een verschrikkelijke pijniging met dit schijnbaar zoo onschuldige en eenvoudige middel konden worden toegebracht.

Ravello echter ging voort, onverstoort, kalm als een hoogleeraar, die een natuurkundige wet verklaart voor zijn leerlingen.

— Deze stooten van gecompriëerde lucht worden automatisch op onregelmatige wijze nu eens versterkt, dan weer verzwakt, nu eens verlangzaamd, om het volgend oogenblik ver-

sneld te worden. Er is geen centimeter oppervlakte van het bovenlichaam en het hoofd of zij kan op haar beurt worden getroffen— nu een zacht als een sephir, dan weer met onweerstaanbaar geweld, zoodat de beenderen kraken, de ribben zich onder de huid buigen! De dood kan een uur uitblijven — en bij sommigen zeer krachtige mannen misschien wel twee. Maar langer niet! Langer in geen geval! Dan is alles binnen in je lichaam grondig vernield en verwoest, op een wijze.... Wacht ik zal je een voorbeeld geven. Langen tijd hebben de Chineezers uitgeblonken in het bedenken van de afgrijselijkste martelingen. Een deel daarvan wordt ons onthuld in een zeer schoon, maar een schrikwekkend boek van Octave Mirbeau „DE TUIN DER MARTELINGEN” geheeten. Helaas is veel van die eeuwenoude kunst onder den invloed van het Westersche barbarisme verloren gegaan. Een van die martelingen bestaat hierin, dat men den ter dood veroordeelde, naar een plek brengt in het midden van een soort van zwaren driepoot, waarvan een groote kerkklok neerhangt. Bedenk wel — het hoeft niet bepaald een klok uit een kerktoren te zijn — iedere groote klok heeft hetzelfde effect. Nu beginnen die beulen dien klok te luiden. Er is niets lieflijkers om naar het luiden van een klok te luisteren nietwaar? Maar gij ziet dat anders in, als gij vast gebonden wordt op een voet of twee onder den zwaren klepel. Misschien gelooft gij het niet — maar het geluid doodt U! De luchtgolven, invoortdurende trilling gebracht dringen door het weefsel van uw lichaam en verwoesten dit — o, heel langzaam, verschrikkelijk langzaam. En tenslotte zijt gij tot een vormeloze massa geworden, alle beenderen zijn gebroken — maar meestal zijt gij gelukkig al lang van tevoren woedend krankzinnig geworden. Welnu — het is eigenlijk hetzelfde principe, met uitzondering van den klank — want alles gaat hier zeer stil in zijn werk. Men hoort nauwelijks het zoemen van de machines en het stooten van de luchtstroomen tegen de wanden van de stalen buizen! Nu, ik zal je laten zien wat het kan zijn!

Hij gaf een wenk, en Maine trad naar voren, met een zwaar eiken blok in de hand, dat hij met een paar riemen vastgespte tegen de vlakke leuning van den martelstoel.

Op een tweede wenk zette Hoot in het aangrenzende vertrek een hefboom om, en Brand zag met wijd opengesperde oogen hoe het zware eikenhout hier en daar versplinterde, en hoe het kraakte en zich boog onder den vreeselijken

druk van de sterk samengeperste lucht, die plotseling ontsnapte, en dan met geweldige kracht het hout trof.

— Je zult het nu wel gezien hebben! besloot Rovello met een duivelschen grijns. En — ik durf er iets onder verwedden, dat mijn middel afdoende is! Binnen een kwartier zul je mij gezegd hebben wat ik wensch te weten!

— Neen! zeide Brand kalm. Hij had nu al zijn kracht herwonnen, en hij wilde zich, wat het ook zou kosten, Raffles waardig toonen, den man met het groote, edelmoedige hart en met zijn minachting voor eigen lijden.

— Wij zullen zien! hernam Rovello koeltjes. Bindt hem vast vrienden!

Hijzelf hielp mede, want hij had in de oogen van het slachtoffer iets gezien hetwelk hem waarschuwde, dat er een laatste poging zou gewaagd worden om op dit uiterste oogenblik te ontsnappen.

Maar deze drie krachtige mannen waren Brand te veel, en na een laatste, korte en heftige worsteling werd hij op den betonnen zetel neergedrukt, en snel en handig werden de riemen om zijn borst gegespt en om zijn lendenen, om zijn hals en om zijn armen, op een zoodanige wijze, dat hij de gespen onmogelijk kon bereiken, hoe hij zich ook zou wenden.

Achter de stijlen rugleuning om werden zijn polsen bijeen gebonden, en hij wist nu wel dat hij volmaakt machteloos was.

— Je mond blijft vrij, zooals je ziet! zeide Rovello, toen hij zag dat zijn slachtoffer zich niet meer verroeren kon. Ik zou je raden, hem op de juiste wijze te gebruiken, voor dat het te laat is, en je hem niet meer zult kunnen gebruiken, omdat een wat al te krachtige luchtstoot dat kostbare spreekwerktuig heeft verlamd! Je ziet dat dit vertrek recht tegenover je stoel een ronde opening in den wand heeft. Je behoeft dus slechts even je stem te verheffen, en we zullen je hiernaast kunnen hooren. Die opening heeft natuurlijk nog een ander doel. Als die er niet was, zou de lucht onder een paar atmosferen spanning al spoedig dit vertrek vullen, en de grap zou al te snel teneinde zijn! Door dat gat ontwijkt de samengeperste lucht en wordt vervolgens afgezogen door een ander stelsel van buizen. Ja, het heeft mij vrij wat moeite en geld gekost dit alles — maar ik hoop er nut van te kunnen trekken.

— Jij hond — om een medemensch op deze wijze te doden, omdat hij den man wil sparen, die hem het liefst op de wereld is! beet Brand hem toe, sidderend van verontwaardiging veel meer dan van vrees voor den dood!

— Ieder vogeltje zingt zooals het gebekt is, zeide Rovello schouderophalend. Niemand dwingt je om den dood in te gaan — je hebt het in je eigen handen! Komt mede, jullie beiden! De drie mannen gingen het vertrek weer uit, de deur werd gesloten en het werd bijna geheel duister in de betonnen kamer, want alleen door de ronde opening boven de helse machine drong nu licht door uit het aangrenzende keldervertrek. Brand hoorde heel duidelijk hoe er stoelen verschoven werden. Zijn drie beulen namen blijkbaar op hun gemak plaats.

Toen hoorde hij een zacht, tikkend geluid, en op het volgende oogenblik deed een vreeselijke schok even onder het hartkuiltje hem hikkend ineenkrimpen van pijn, en zijn hart met woeste bonzen slaan, alsof hij zoeven door een ijzeren vuist van een bokser met reuzenkrachten even onder de eerste valsche rib was getroffen.

Want de machine draaide langzaam, en een luchtstoot, ijskoud, die sneed als een mes, trof hem op den hoek van den mond, op de bovenlip, en veroorzaakte een zoo heftige pijn, dat hij alle moeite had het niet uit te schreeuwen.

Een langdurige druk, ondragelijk van sterkte, juist op het middenrib benam hem bijna den adem, en deed hem schier stikken, hij had het gevoel alsof hij op den rug was uitgestrekt, en

alsof een looden gewicht van honderden kilos heel langzaam op zijn maag werd neergelaten. De pijn was zoo hevig dat hij den indruk kreeg, op dat oogenblik zelfs niet te kunnen schreeuwen zelfs al had hij het gewild.

Plotseling hield deze druk weer op, en nu voelde hij op de rechterborst een vlijmende pijn, alsof daar langzaam, heel langzaam de spitste punt van een degenkling indrong.

Tegelijk werd zijn hoofd met groote kracht achterover geworpen, alsof een reus hem bij de haren had gegrepen en zijn voorhoofd dreigde uiteen te spatten onder den vreeselijken druk van een luchtstoot, die de uitwerking had van een slag met een moker.

Toen was alles plotseling weg en met moeite ademhalend, zat Brand daar een oogenblik zwaar hijgend, en toen kwam het dadelijk weer terug, kroop over zijn gelaat, met een ondukbaren druk die zijn lippen deed omkrullen en tegen de tanden drukte en die nu zijn linkeroog bereikte, ofschoon hij vruchteloos poogde, het hoofd een weinig te draaien. Een onverdraaglijke pijn in het linkeroog maakte hem duizelig en deed een roode nevel voor hem op en neer deinen. Hij slaakte een doffe kreet, en onduidelijk kwam het over zijn lippen:

— Teveel — teveel.... en toch zal ik niets zeggen! Maar, laat de dood snel komen, want dit is niet te dragen....

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

TE JUISTER TIJD.

Op den geheel verlaten weg, die achter het huis van Rovello liep, stond een zwaar gebouwd, krachtig man, en mompelde voor zich heen :

— En wat zal ik nu verder moeten doen ? Mijnheer Brand is niet meer te zien — ik geloof dat het het beste is, dat ik eerst eens een kijkje ga nemen.

Het was James Henderson de herculisch gebouwde chauffeur van Raffles die deze woorden in zichzelf sprak. En hij vervolgde, voorzichtig op het muurtje toesluipend :

— Mylord heeft mij uitgestuurd om mijnheer Brand goed in het oog te houden en als het moest over hem te waken. Maar is dat oogenblik nu aangebroken, ja of neen ?

Plotseling stond de reus stil, bukte zich haastig en tuurde over den rand van den lagen muur heen in de duisternis. Hij had zooeven een licht gerucht gehoord als van een raam dat gesloten wordt, en nu meende hij voor een der vensters gelijkvloers iets te zien verschuiven, alsof men daar haastig een gordijn sloot !

— Zou mijnheer Brand dat gedaan hebben ? vroeg Henderson zich angstig af. Maar hij maakt anders nooit eenig leven, daar ben ik niets gerust op, daar moet Mylord van in kennis worden gesteld, voor ik zelf eens kijkje ga nemen. Hier dichtbij zal nog wel een andere garage open zijn, waar ik kan telefoneeren.

De reus maakte dat hij wegkwam, en dat was juist bijtijds, want eenige seconden later kwam een daartoe uitgezonden helper van Rovello eens kijken, of alles rondom het huis veilig was, en of er zich niet bij toeval een metgezel van den zooeven gevangen indringer ophield. Die man vond alleen het motorrijwiel, dat geen duozitting had, en ging gerustgesteld weer naar binnen.

Henderson stond op dat oogenblik juist in een klein, bedompt hokje, van een duistere garage, en sprak op gedempten, haastigen toon tot Raffles, nu en dan ophoudend om te luisteren.

Hij hing het toestel weer op, liep vlug de garage uit, na te hebben betaald, en begaf

zich weer naar de achterzijde van Rovello's huis, in zichzelf mompelend :

— Dus voorloopig er geen politie bijhalen — als dat maar goed afloopt — ik voel mij zoo ongerust !

Zoo zacht als hij maar kon met zijn zwaar lichaam klom Henderson over den lagen muur, liep over het grasveldje, recht op het raam toe, dat zooeven zijn aandacht had getrokken, en duwde er heel voorzichtig tegen.

Zoals te verwachten was bij een doorgezaagde spagnoletstang, week het raam onmiddellijk onder den druk van zijn hand, en hij keek in de donkere kamer, op alles voorbereid, en vast voornemens, desnoods te schieten, als het niet anders ging.

Er was echter niemand, en hij kon ongemerkt naar binnen klauteren, waarna hij het raam weer sloot en nu in het stikdonker stond, want hij had ook de gordijnen weer zorgvuldig dichtgetrokken.

Een koud zweet parelde op zijn voorhoofd, en zijn geweldige vuisten spanden zich.

Er was iets in de stilte en in de duisternis die hem omgaven, dat hem angst aanjoeg, en hem van een vrees vervulde, die hem anders geheel vreemd was.

— Ik wilde dat Mylord hier was, mompelde hij in zichzelf. Maar dat zal nog wel een kwartier duren, en ik durf niet zoo lang wachten — ik moet zien wat mijnheer Brand hier uitrust — ik heb een voorgevoel dat er iets is misgelopen — die stilte beteekent niet veel goeds.

Hij luisterde even met de grootste aandacht, maar toen hij niets hoorde, knipte hij zijn zaklamp aan, en opende een deur, die op een gang bleek uit te komen.

Aan zijn linkerhand zag hij vier tredjes die naar beneden voerde, maar daaraan dacht hij niet. Naar zijn meening moest Brand zich ergens in het huis bevinden en zeker niet in den kelder. In ieder geval, zoo meende hij, moest hij zich eerst overtuigen, dat binnenshuis hier alles in orde was.

Hij voelde zich, onzeker en gejaagd, en dat was heel natuurlijk, want Henderson was onge-

looflijk sterk, een echte Maciste, maar hij had iets tastbaars noodig om te kunnen bestrijden. Hij hield van het daglicht, en deze duisternis, deze geheimzinnige stilte die hij niet begreep, joegen hem weliswaar geen schrik aan, maar maakte hem onzeker van zichzelf, besluiteloos.

Hij opende behoedzaam een paar deuren, keek in stikdonkere vertrekken, die hij met zijn zaklantaarn doorlichtte, zachtjes den naam van Brand fluisterend, en ging dan weer verder, tot hij een trap vond, die hij haastig opliep. Waarschijnlijk was het een bediendentrap, want er lag geen looper op. De treden kraakten een weinig, en toen Henderson boven was, ging er plotseling een deur open, een golf licht stroomde naar buiten en hij stond als het ware neus aan neus met een bediende die er slaperig uitzag, en die alleen maar gekleed was in een flanellen pyama.

Achter hem zag Henderson in het binnenste van een vrij goed gemeubeld slaapvertrek. Maar dat duurde natuurlijk slechts een seconde. De verraste bediende keek den indringer met wijd opengespelkte oogen aan, en sperde daarna zijn mond open om te gaan schreeuwen, maar daartoe kreeg hij geen tijd, want de reus velde hem met een enkelen slag, die de bediende voor de rest van dien nacht tot een simpele figurant maakte, die aan de handeling niet verder deelneemt.

Verschrikt fluisterde Henderson, zich over den man heenbukkend:

— Ik zou niet graag dat ik hem te hard geraakt had! Maar ik kon toch ook niet toestaan dat hij ging schreeuwen!

Hij tilde den man op, alsof hij een kind was, droeg hem de kamer binnen, waar nu het elektrische licht brandde, legde hem op het zooeven verlaten bed neer, overtuigde zich dat de man vooreerst niet weer bij kennis zou komen, maar voor alle zekerheid bond hij hem met zijn eigen lakens op zijn bed vast en duwde hem een prop in den mond, zoodat hij geen last meer van hem kon onervinden. Toen zette hij haastig zijn onderzoek voort, steeds vlugger, steeds met meer geraas, zich er niet meer om bekommerend of een deur wat te hard dichtging, of hij tegen een meubel struikelde, steeds angstiger, en altijd verbaasder om die stilte en die blijkbare onbewoondheid.

Er waren drie verdiepingen en iedere verdieping onderzocht hij, zonder een deur ongeopend te laten, hij keek in prachtige vertrekken met een bijna vrouwelijke weelde gemeubeld, maar menschen vond hij niet. Al die kamers

waren stikdonker en hij had overal eerst licht moeten maken.

Hij begaf zich zelfs naar den zolder, maar ook daar ontdekte hij niets, en in de grootste ongerustheid liep hij weer naar beneden, thans langs de hoofdstrap, die zijn voetstappen met een dikken looper versmoorde, en bereikte tenslotte weer dezelfde gang, waar hij zijn onderzoekingstocht begonnen was.

Hij wilde juist, vloekend van ongeduld en ongerustheid zichzelf verwenschend, om het kostbare tijdverlies die treden afgaan, toen een licht gerucht hem deed stilstaan.

Hij doofde onmiddellijk het licht van zijn lantaarn en stond in gebukte houding naast de deur van de kamer, die hij het eerst betreden had, nat e zijn binnengeklommen.

De deur ging op een kier open, en onmiddellijk stak hij zijn geweldige klauw door de opening, en vatte een man in de borst, dien hij toebeet:

— Als je een kik geeft, knijp ik je strot dicht!

— Je maakt het iemand moeilijk genoeg om een kik te geven, James, zeide een stem, die hem onmiddellijk verschrikt zijn vingers deed ontspannen en stamelen:

— Mylord! Ik herkende U niet in de duisternis — het is hier overal zoo vervloekt donker.

— Hoe lang ben je hier?

— Op zijn minst een kwartier! Ik heb het heele huis doorzocht maar niets gevonden. Mijnheer Brand is er niet, en er is niemand, behalve een bediende maar die slaapt — dat wil zeggen, ik heb hem in slaap gewiegd, omdat hij plotseling voor mijn neus stond.

— Wat heb je nu gedaan met hem? vroeg Raffles in gespannen verwachting —

— Op zijn bed vastgebonden en gekneveld. Overbodig geloof ik, want ik heb hem zijn bekomst gegeven voor een paar uur.

— Heb jij dat raam geforceerd?

— Neen Mylord, dat moet Mijnheer Brand hebben gedaan.

— En je weet zeker in alle kamers van dit huis te zijn geweest, dat van Arthur Rovello is?

— In alle kamers, tot den zolder toe, Mylord!

— Dan moeten zij Mijnheer Brand overvallen hebben — en als zij niet boven den grond met hem zijn, dan zijn zij er natuurlijk onder! En wat zij met hem willen uitrichten — mij dunkt dat ik het half en half begrijp! Vlug, Henderson, en niet geaarzeld ditmaal, want het gaat misschien om ons aller leven! Ik geloof dat die Rovello voor niets zou terug-

deinzen als het betreft zijn geheimzinnigen Meester te verdedigen.

De twee mannen liepen voorzichtig de vier tredjes af, kwamen in de gang, en werden eensklaps op hun weg gestuit voor een vrij hoogen, stalen deur.

Henderson strekte er de hand reeds naar uit, toen Raffles snel als de gedachte hem bij den arm greep, en hem achteruitrukte.

— Raak nooit een metalen deur aan, in een huis als dit — het kon je dood zijn! waar-schuwde hij.

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak, en nauwelijks had hij het toestel in de nabijheid van de deur gebracht, of de naald sloeg ver uit, en hij mompelde:

— Je ziet dat ik gelijk had — de schurk heeft deze deur onder stroom gezet — en ik verzeker je dat het heel wat meer is dan de gewone huisvoltage!

Met koortsachtige haast ontsloot Raffles zijn gereedschapstasch, en beval op zachten toon:

— Hier is een breekijzer. Daar loopt de leiding — hier, deze oneffenheid in den muur! Maar wees voorzichtig dat je alleen den eb-nieten greep van het werktuig aanvat, anders zou de minste aanraking met het ontbloote koper je onherroepelijk neerbliksemen.

Henderson, wat bleeker dan anders, vatte het breekijzer voorzichtig aan, stak het in een voeg van den muur, brak de gipslaag weg, vond de zwartgelakte buis, waardoor de dikke leidingsdraden liepen, woelde den kabel bloot, en knipte hem vervolgens door met een metaal-schaar, die eveneens beschermd was door dikke gummi omwikkelingen.

Het werk had nog geen vijf minuten geduurd en het was afdoende geweest want de voltmeter bleef thans in rust.

De deur zelf bood niet den minsten tegenstand, want Raffles had het slot al spoedig weten te openen.

De twee mannen snelden de trap af, bereikten de reeds beschreven tunnel, waar nog het licht brandde, en vlogen ze door, nu vast overtuigd, dat ze op het goede spoor waren, tot Raffles zijn hand ophief. Hij had de met ijzer beslagen houten deur gezien aan het einde, maar zijn scherp oor had ook het zoemen van een motor opgevangen, krachtig en diep.

Voor alle zekerheid overtuigde hij zich nogmaals, dat de deur gevaarloos was, althans niet onder stroom stond, en toen legde hij de vinger op de lippen, bukte zich, en luisterde met de grootste aandacht. Toen doofde hij

zijn lamp, en nu zag hij een dun lichtlijntje onder de deur, ten bewijze, dat daar achter licht brandde.

Hij knipte opnieuw zijn lamp aan, en vatte de kruk van de deur, die hij heel voorzichtig begon om te draaien, totdat hij bemerkte dat de deur begon te wijken.

Het eerste wat hij door de kier zag, was een zeer snel wentelende, zwarte, gedrongen machine. Daarna zag hij den voet van een man, blijkbaar in zittende houding — en toen hoorde hij een doordringende kreet, onbeschrijfelijk smartelijk, en niets weerhield hem langer en met een schreeuw als van een tijger rukte hij de deur verder open en sprong de machinekamer binnen.

Hij zag hoe een man bliksemsnel de hand ophief naar een schakelaar en vuurde.

De hand viel slap en machteloos neer, en toen voelde Raffles iets aan zijn linkerschouder, alsof men hem daar met een zweep vel had geslagen. Een kogel had hem geschampt. Onmiddellijk schoot hij terug, en een man viel, zoolang als hij was op den betonnen vloer neer, en dat was meteen het einde van den strijd, want Henderson zorgde voor de rest.

Hij sloeg Hoot neer, die nog niet eens tijd had gehad om zijn eigen revolver te trekken en hij had reeds de hand uitgestoken naar den man, wiens hand gewond was, toen deze een wilde schreeuw slaakte, achteruit sprong — en het volgende oogenblik verdwenen was, alsof de aarde hem had opgeslokt.

Henderson wilde op zijn beurt in het nauwe, zwarte gat springen, dat zich plotseling in een hoek van het vertrek had geopend, maar Raffles weerhield hem door luidkeels te roepen:

— Laat hem gaan, James. De hemel mag weten, welk nadeel die duivel ons nog kan berokkenen als wij niet voortmaken.

Hij had spoedig den hefboom gevonden, die de machine stopzette, rukte de zijdeur open, en zag den ongelukkigen Brand, die half bewusteloos, met het doodzweet op het voorhoofd, gebonden op den betonnen stoel zat.

Brand glimlachte zwakjes, toen hij Raffles herkende, als in een nevel, en mompelde:

— Ze wilden weten waar je was — en ik wou het niet zeggen!

En daarop viel hij flauw.

— Dappere ziel! mompelde Raffles, met een bijna moederlijke teederheid, het zweet van het bleeke voorhoofd van Brand wissend. Vlughem losgemaakt, James en dan weg met hem!

In allerijl ontgespten de twee mannen de

riemen, en Henderson droeg Brand als een kind in zijn armen uit den kelder des doods en door de lange gang weer in het huis van Rovello.

Raffles had zich haastig overtuigd, dat Maine dwars door het hart was geschoten en dat Hoot binnen tien minuten wel weer tot zichzelf zou komen. Rovello moest dus de man zijn geweest die door het gat naar beneden was gesprongen.

Toen snelde hij Henderson achterna, die reeds de steenen trap beklom, en juist toen zij boven waren sloeg Brand de oogen weer op en vroeg zwakjes:

— Alles in orde?

— Bijna, mijn jongen! antwoordde Raffles, zijn hand vattend en die drukkend. Ik heb hier nog een kleinigheid te zoeken. Henderson, draag mijnheer Brand voorzichtig langs denzelfden weg weer terug, wacht mij met de auto voor het huis. Je eigen auto kan blijven staan tot morgen in een garage, en zet daar ook den motor van mijnheer Brand. Dien zal ik maar gebruiken. Ik blijf hier nog even. Heb je erge pijn, Brand?

— Het schikt! antwoordde de jongeman met een dappere poging om te glimlachen. Bekommer je niet om mij!

— Vlug dan wat! Vooruit, James!

Zonder dat de vracht meer in zijn armen scheen te wegen, dan een zuigeling, droeg Henderson Brand door de kamer en met de hulp van Raffles wist hem het raam uit, en vervolgens over den muur te krijgen. De auto van Raffles stond nauwelijks vijftig passen verder op een donkere plek.

Raffles volgde hem eenigen tijd in de duisternis met zijn blikken, en snelde toen het huis weer binnen....

Het kon omstreeks een kwartier later zijn toen Henderson, die Brand voorzichtig in de auto had gedragen, en hem daar behoedzaam

wat masseerde, zijn Meester weer zag terugkeeren.

— Jij achter het stuur, James! Laat de motor waar waar zij is. Ik zal mij met mijnheer Brand bemoeien.

Zoodra de wagen zich in beweging stelde, hernam Raffles op wat zachteren toon:

— Dat was een zware avond, Brand — en voor jou het meeste, arme kerel! Maar wij hebben niet vruchteloos dit alles doorstaan. Ik heb in mijn binnenzak bijna vijfduizend pond sterling aan geld en aan diamanten, die ik in de brandkast van Rovello had gevonden. Maar ik vond er nog iets meer — ik vond er de duidelijke aanwijzingen in, enkele brieven en een lijst van codewoorden, die mij de overtuiging schenken, dat die duivelsche, wreede schurk — dat die Rovello de éénige man ter wereld is, die mister X werkelijk kent!

— Als dat zoo is — dan zou het goed geweest zijn, als je ook hem had neergeschoten, stamelde Brand, tot het uiterste verbaasd door deze onverwachte medeeling. Dan hadden wij hem nooit mogen laten ontvluchten!

— Dat was helaas niet te beletten, Brand! Maar nu kan hij ons niet meer ontkomen — morgen is de politie in zijn huis.

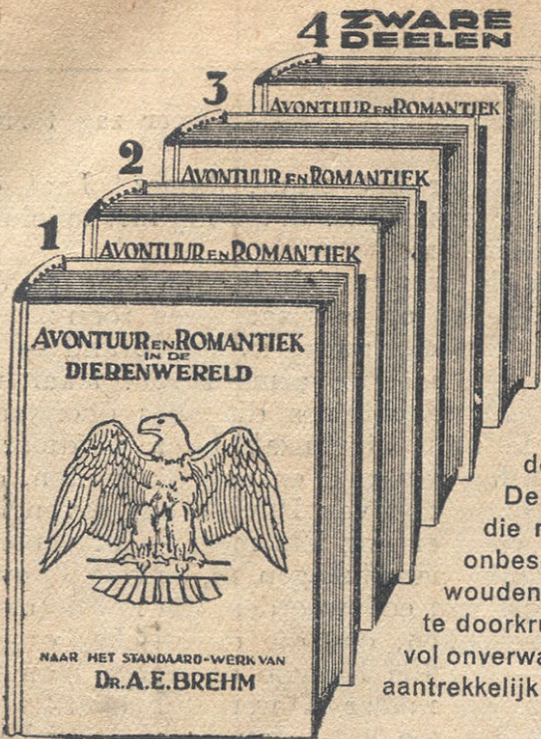
En de politie kwam dan ook, zeer vroeg zelfs, door een anonieme boodschap gewaarschuwd. Zij vond een bewusteloozen bediende zij vond in den kelder een dooden man, in wien zij een oude bekende ontdekte — maar Rovello vond zij niet.

Toen Raffles er van hoorde, haalde hij de schouders op en zeide, half in zich zelf, half tot Brand, die, zwak nog in een leunstoel zat:

— Hij durfde het niet aan, te blijven toen hij zijn geheim ontdekt zag, maar ik zal hem terugvinden, dat zweer ik — en door hem Mister X!

De volgende aflevering bevat :

Onder Hypnose.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen.... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en levenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM** aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordelingen: Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 „ „ „ „ fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{Nº30} 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO^{Nº2} 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS PUNTEN

Naam:

L16

Adres:

Stad:

Gedrukt en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van téenzelfde adres wordt slechts een dazer bonus gucecepteerd

MARY LAWLER EN STANLEY SMITH, DE BEKENDE METRO-GOLDBYNN-MAYER ARTISTEN

